

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

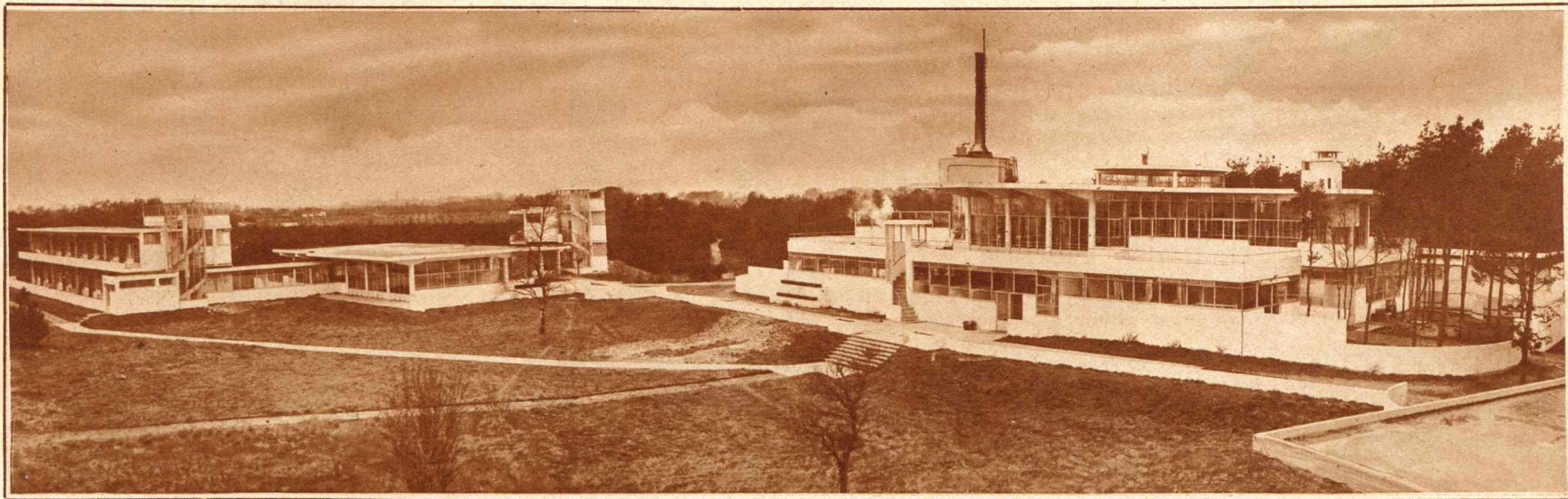
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HET EERERONDJE VAN DE CHIMPANSEE

Na op 't Artis-grasperk heerlijk gestoeid te hebben komt de Chimpansee den bewonderenden toeschouwers een handje geven. Maar niet iedereen schijnt er van gediend.

Algemeen overzicht van de „Zonnestraal-gebouwen”.

Rechts het hoofdgebouw. Links het paviljoen, waar iedere patiënt zijn eigen kamertje heeft.

ZONNESTRAAL

Wie den straatweg Hilversum—Loosdrecht eenigen tijd heeft gevolgd, zal, als hij uit de richting van eerstgenoemde gemeente komt, aan zijn linkerhand een hoog en smal hek zien, hetwelk een opschrift draagt, dat tot nadenken kan stemmen. En zoo zij al niet aanleiding is tot overpeinzing, dan is die korte zin toch allicht oorzaak van nieuwsgierigheid.

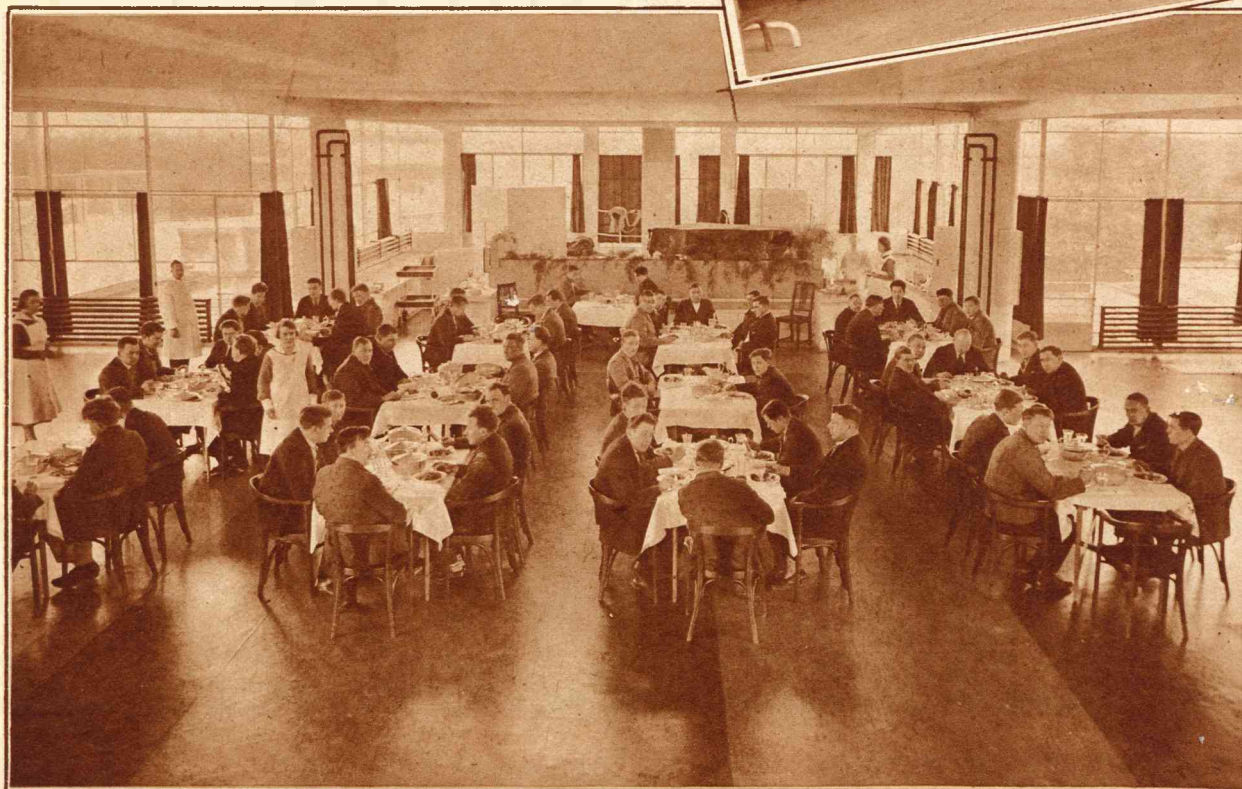
„De Sterken voor de Zwakken”, luidt de spreuk boven de poort, die toegang verleent tot een inrichting, die in haar soort eenig is in Nederland.

Een donkere dennenlaan en nóg een, en nóg een, met terzijde, plotseling te voorschijn springend uit het groen, een vroolijk zomerhuis, moesten we door, om daar te komen, waar men ons meer zou kunnen en willen vertellen over de beteekenis der woorden, die de belangstelling van iederen voorbijganger wel zullen opwekken.

Maar na dien kleinen dooltocht, toch niet zóó kort of wij vergaten er door, dat achter ons een andere wereld ligt, waar de rust van deze omgeving zoek schijnt, staan wij onder de overdekte verbinding van een paar lage, moderne gebouwen, die aan alles doen denken, behalve aan een inrichting voor zieke mensen. Toch

In de smederij. — Een der modern geoutilleerde werkplaatsen.

De eetzaal. — Een licht en gezellig interieur.

is hier het hoofdgebouw van „Zonnestraal”, het sanatorium voor arbeidstherapie voor tuberculoselijders, en als er nog eenige twijfel daaromtrent bij den bezoeker zou mogen bestaan, dan is het verschijnen van den Geneesheer-Directeur, Dr. J. L. van Lier, voldoende om hem onmiddellijk daarvan op de hoogte te brengen. Niet als zou Dr. van Lier een „patiënt-achtigen” indruk maken, neen, maar omdat ge hem — als het geoorloofd is zich aldus uit te drukken — niet onder de oogen kunt komen, of hij spreekt over „Zonnestraal” en wat het bereiken wil.

Hij ontvangt u met de oprechte hartelijkheid van den volmaakte gastheer, en gaat u voor naar zijn werk-kamer met die korte schreden, die een karakter verraden. Het is geen bezwaar, dat ge geen verstand hebt van de medische wetenschap, noch zelfs, dat ge er misschien niet zoo bijster hoog tegen op ziet, want Dr. van Lier

weet toch van te voren, dat ge vol bewondering voor zijn arbeid heen zult gaan. Als ge dan vijf minuten naar zijn korte, zakelijke, maar toch geestdriftige uiteenzetting hebt zitten luisteren, dan weet ge wat dat beteekent: „een sanatorium voor arbeidstherapie voor tuberculosen”. Dan begrijpt ge ook welk een hemelsbreed verschil er ligt tusschen de geneeswijze, welke in een „gewoon” sanatorium wordt gevolgd en die, welke op „Zonnestraal” wordt toegepast. De maandenlange, soms jarenlange rust- en ligkuren zijn hier niet bekend, omdat hier alleen de patiënten worden opgenomen, welke door middel van de arbeidstherapie kunnen worden genezen. Een t.b.c.-lijder, die niet, of niet meer, een langdurige rustkuur behoeft te ondergaan, komt hier voor opname in aanmerking. Men moet dit zóó verstaan, dat „Zonnestraal” patiënten opneemt, niet alleen, die reeds vooraf in sanatorium of gewoon ziekenhuis zijn verpleegd geworden en dan voor een arbeidskuur of arbeidsnakuur naar Zonnestraal gaan, maar ook patiënten, die direct van huis komen, die zelfs nog niet in een andere inrichting zijn geweest.

Deze laatste categorie is echter slechts gering in aantal, met de meeste patiënten wordt een andere weg gevolgd. Eerst doet hij een korte ligkuur, tijdens welke het onderzoek, dat gedurende zijn verblijf op „Zonnestraal” regelmatig wordt herhaald, naar temperatuur, pols, sputum, enz. wordt begonnen. Naar den uitslag hier-

van wordt beoordeeld of de patiënt op „Zonnestraal” thuis behoort. Is dat het geval, dan wordt na korteren of langeren tijd de ligkuur gedeeltelijk gestaakt en [wordt begonnen met korte wandelingen; de duur hiervan wordt iederen dag verlengd, indien de zieke geen inzinkingen vertoont. In de derde phase wordt hij aan het werk gezet.

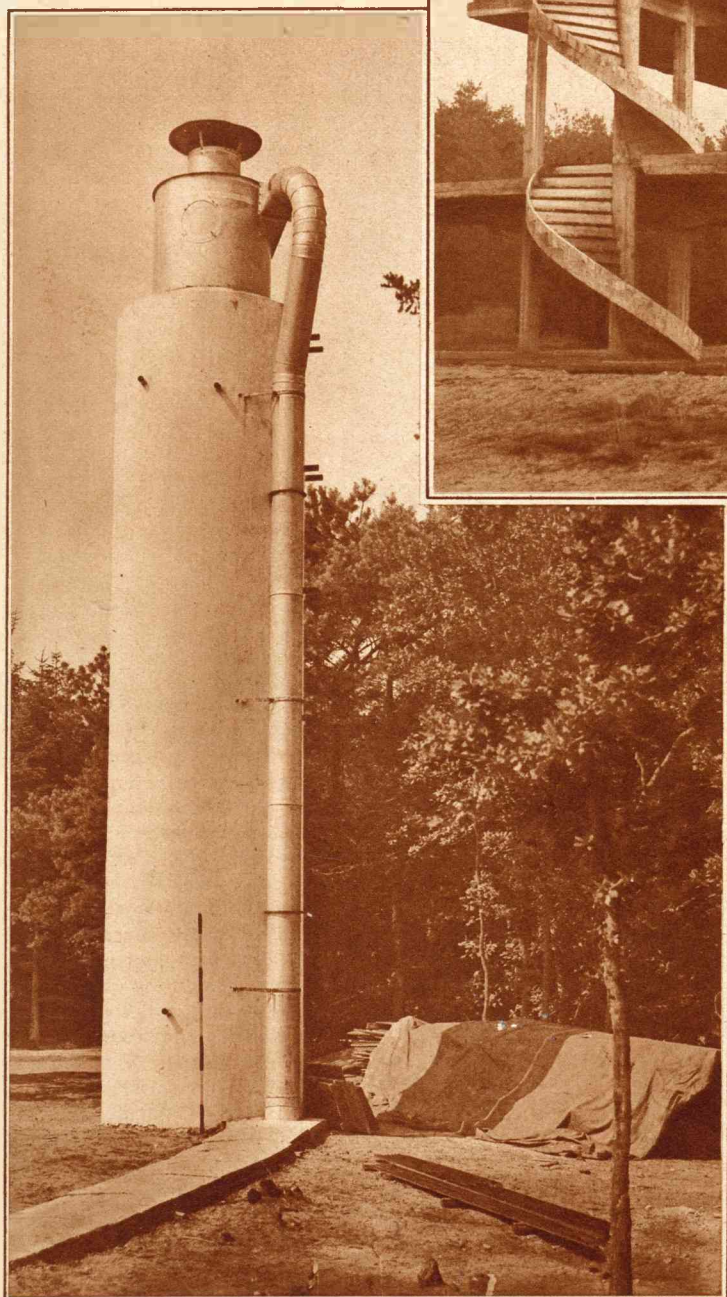
Natuurlijk gaat ook dit langs wegen van geleidelijkheid en bereikt men eerst langzaam het ideaal: de geschiktheid om acht uren per dag te werken. Steeds wordt rekening gehouden met het vak, dat voor de ziekte beoefend werd, of daarna zal beoefend worden. Zoo komt het, dat men bij den rondgang over het 100 H.A. groote landgoed in de zonnige werkplaat-

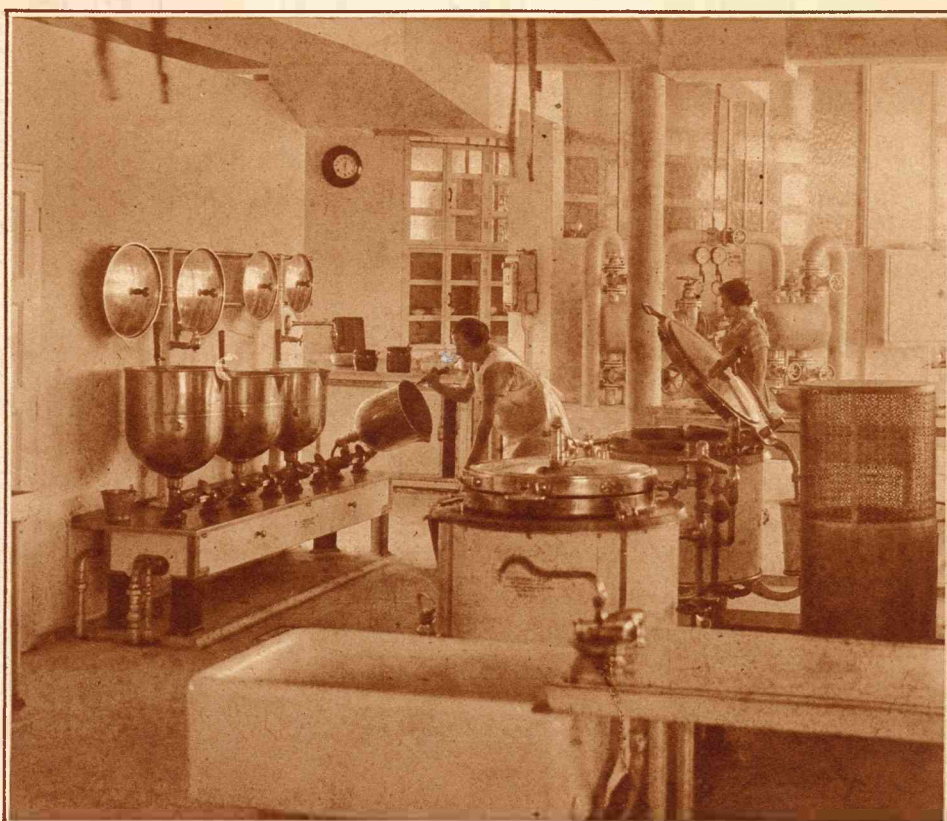
Dr. J. H. van Lier,
geneesheer-directeur
van „Zonnestraal”.

Het tweede paviljoen, dat op voltooiing wacht.

De „mottoren”, die de minder gewenschte stoffen uit de werkplaatsen opzuigt.

Interieur van de keuken, naar de laatste eischen ingericht.

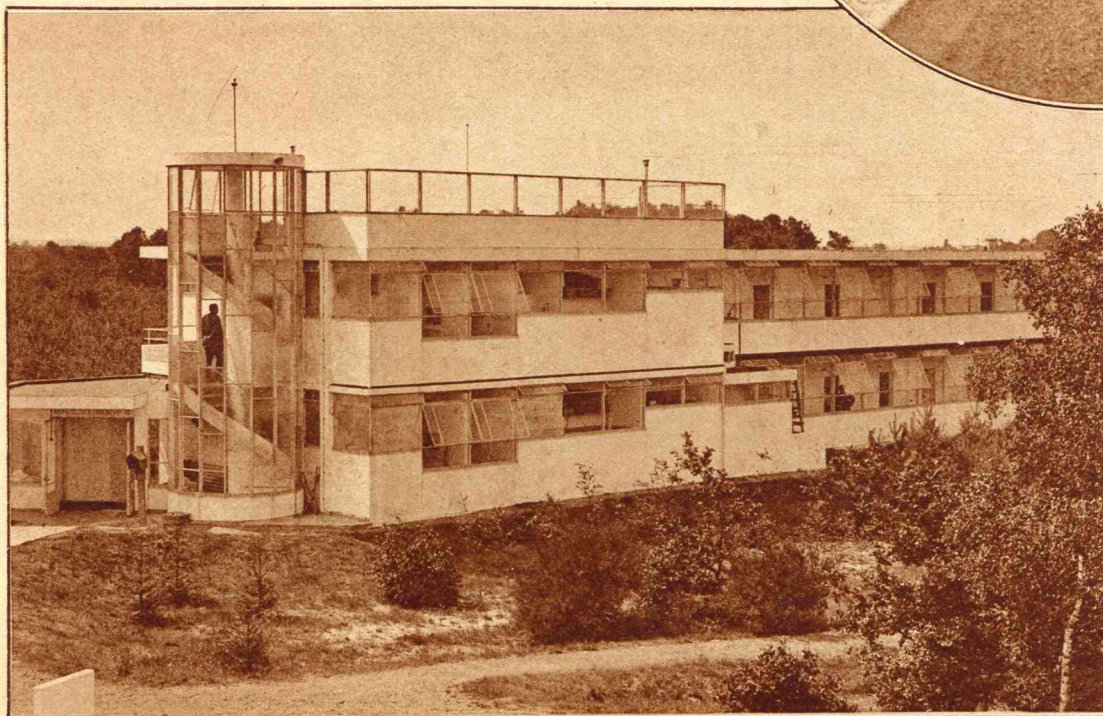
sen, smeden timmerlieden, stokers, loodgieters, schilders, metselaars, schoenmakers, electriciens, boekbinders, en nog tal van andere „beroepen” tegenkomt. Zoo is het mogelijk, dat ge in de prachtige gebouwen (deze uitstekende bewijzen van het vakmanschap der bouwmeesters Duyker en Bijvoet, deze lofliederen op de betonen glas-architectuur) alle reparaties ziet geschieden door personen, waarvan ge telkens moeite hebt om u te herinneren, dat ’t patiënten zijn. En toch is de arbeid op „Zonnestraal” onafscheidelijk van de geneeswijze, toch is het werk dat den patiënten te verrichten

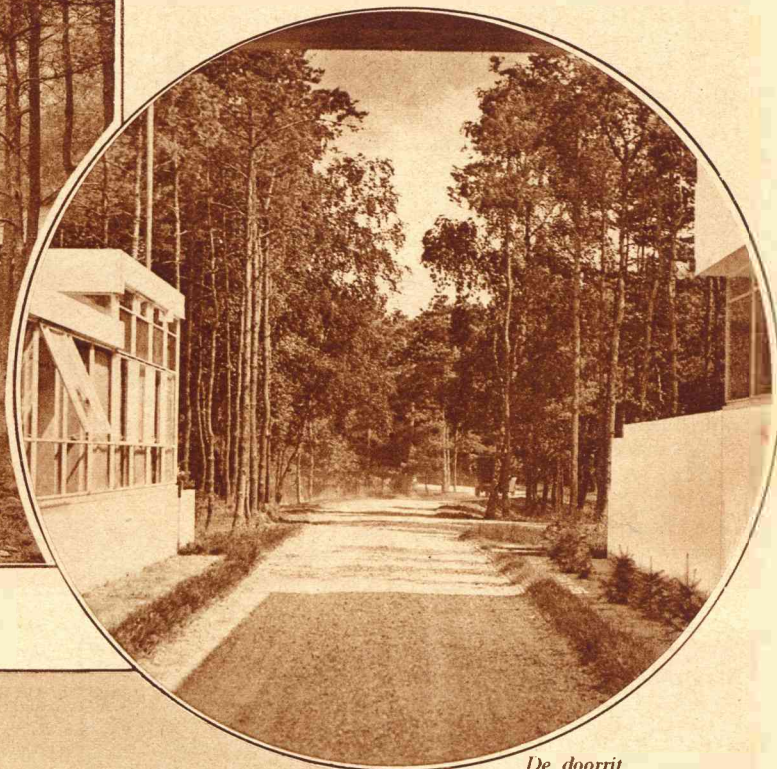
De boschhuisjes, waar de patiënten met zeer gevorderd herstel huisvesting vinden.

wordt gegeven, wel degelijk een noodzakelijk middel tot herovering der gezondheid. En het moet wel de opwekkende invloed zijn, die er van het verrichten van arbeid uitgaat, het moet wel de sterkende gedachte zijn, dat iedere hamerklop naar de beterschap — en dat beteekent hier naar de volledige geschiktheid om het leven in de maatschappij te hervatten — voert, die de oorzaak zijn, dat de stemming onder de verpleegden zoo uitstekend is, dat de bezoeker zich zelve er aan herinneren moet: ik ben tusschen t.b.c. lijders.

Of er resultaten bereikt worden? Cijfers zijn meestal vervelend, maar dat van de 35 patiënten er 21 als genoegzaam hersteld, en 6 als verbeterd konden worden afgeschreven in 1929, is genoegzaam belangrijk om hier even te vermelden.

Een van de vleugels van het paviljoen.

De doorrit tusschen de gebouwen.

bioscoop, radio-installatie en 'n tooneelpodium) met haar aangename blauw-witte kleuren en haar overvloedige glasramen, wordt men in dien indruk versterkt.

Bijzonder aardig zijn ook de boschhuisjes voor de patiënten, die al in hun herstel gevorderd zijn, en daar hun eigen „villatje” in bezitten.

Is het wonder, dat het bezoek naar „Zonnestraal” stroomt, dat buitenlandsche geleerden met drommen naar hier komen om de inrichting, die onder de bezielende leiding van Dr. van Lier staat, te bewonderen? En klinkt het voor den lezer niet even verwonderlijk als voor het bezoek, dat zij aan tafel bediend

werden door een „tadellosen” ober in rok, die zich later als „patient” ontpopte?

Zou het ten slotte heel bevreemdend zijn als wij schreven, dat een inrichting als deze geld, veel geld noodig heeft? Aan belangstelling van het publiek, en zeker van het Amsterdamsche, heeft het nooit ontbroken. Vrienden telt „Zonnestraal” er heel wat. Kon de arbeid niet begonnen worden, dank zij het prachtige gebaar van Jan van Zutphen, die uit het Koperen Steelen Fonds het landgoed kosteloos schonk? Zou het niet zijn en ieders wensch wezen, dat meer zieken nog dan thans het geval is, van dezen zonnestraal in hun ziekte konden genieten? En toen Dr. van Lier ons ten laatste op een brief uit het Noorden des lands een antwoord liet lezen, dat behelsde, dat „Zonnestraal” ook hielp als er geen geld was om de verpleegkosten te betalen, toen behoefde hij ons niet eens meer te vragen in ons artikeltje te herinneren aan de collecte, die den 27sten van deze maand in Amsterdam wordt gehouden om het „Zonnestraal-Ziekenfonds” te versterken. Geschenken worden er dien dag ook verloot. Bij de firma Gerzon komen ze in de étalage te liggen. Het is de moeite waard ze te gaan zien, want ze zijn door de verpleegden zelf vervaardigd.

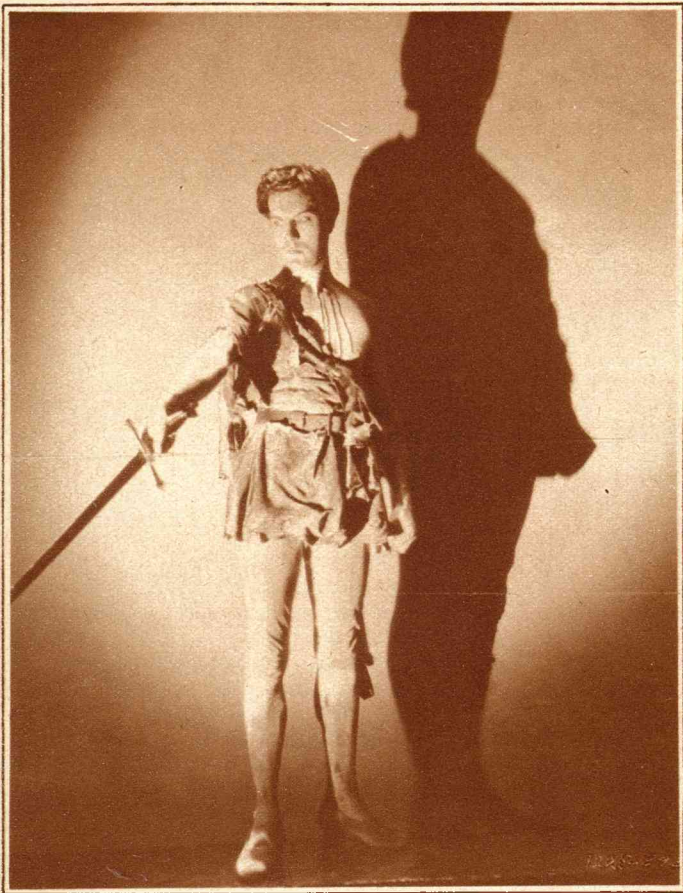
Lezer, misschien kunt gij als „sterke” iets voor uw zwakke medemenschen doen.

Het kantoor: alle —patiënten, op twee na.

De aanvankelijke geliefde van den vagebond (Lilian Roth) in gesprek met een der trouwelooze legeraanvoerders.

De koning der vagebonden, in vagebond-koninklijke houding.

Deze nieuwe Paramount-film, die binnenkort zal uitkomen, en die geheel in origineele kleuren werd opgenomen, heet oorspronkelijk *The Vagabond King*. De geschiedenis wordt verondersteld te spelen in het jaar 1463 toen Lodewijk XI koning van Frankrijk was. De Stad Parijs zou toen belegerd zijn geworden door Bourgondiërs, die met den maarschalk van Lodewijk XI samen spanden. Deze wil op een gegeven oogenblik den koning en zijn nicht vermoorden, doch dat snoode plan wordt verhinderd door een aanvoerder van de vagebonden, die daarna in een moeite door op de koninklijke niet verliefd wordt. De koning, die niets afweet van de snoode plannen van den maarschalk, ziet op een zijner reizen, hoe deze wordt neergestoken door den vagebondenchef, en hoe deze daarna in een lied de sufheid van den koning hekelt. Daar den koning door een sterrenwichelaar voorspeld was, dat Parijs door een vagebond zal worden vrijgemaakt, stelt hij dezen voor de keus, of het land te verlaten, of zeven dagen koning van Frankrijk te zijn en dan opgehangen te worden. De vagebond kiest, wijl hij verliefd is, het laatste en dan laat de film zien, hoe deze vagebonden-koning Parijs vrijmaakt en ten slotte door de liefde van de prinses gratie verkrijgt. Dat hij daarmede dan huwt, is natuurlijk overbodig te vermelden. De film is knap geregisseerd, terwijl aan fotografie en geluid een bijzondere zorg werd besteed.

Contrasten! Een dwerg uit de vijftiende eeuw met een telefoon, die eerst vier eeuwen later werd uitgevonden. Dat de dwerg zelf overtuigd is van het eigenaardige van deze combinatie, ziet men aan zijn verbaasd gezicht.

Indien ik Koning was...

Dat deze film alleen reeds door de eigenaardige historische costuums bezienswaardig is, ziet men aan deze foto.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 6

Terwijl Biel zich gereed maakte om heen te gaan, pakte Rita brood voor hem in, dat hem tot middagmaal moest dienen.

„'t Is 'n lange laan, die eindelijk niet eens 'n bocht vertoont, m'n kind,” zeide hij met bewogen stem. „Het kan niet lang meer duren, en Bella is weer op de been en je grootmoeder ook. Dan beginnen we allemaal met frisschen moed en zullen de wereld eens laten zien, wat de Pock's kunnen praesteeren. Jij vooral! Een meisje, dat de gouden medaille gewonnen heeft!”

Hij glimlachte 'n beetje weemoedig en Rita sloeg haar armen om zijn hals. Bill was van haar allervroegsten kindertijd af als een vader voor haar geweest. Hij had doorgezet, dat zij op school bleef, toen Bella vond, dat ze beter deed, te gaan werken en geld verdienen. Rita herinnerde zich altijd, hoe goed hij geweest was, hoe zacht en toegeeflijk, zelfs als zij koppig en eigenzinnig was.

„Ik zal goed op Bella letten en zorgen, dat de dokter naar haar kijkt, als hij komt,” beloofde ze gul, „en ik zal den tuin wieden, als ik met het werk in de keuken klaar ben.”

„Zoo mag ik het hooren, m'n hartje,” glimlachte Bill, en hij nam z'n etensblik op en ging de deur uit.

Rita's blikken volgden hem, tot de hijgende oude Ford achter de kromming van den weg was verdwenen. In de stilte van den morgen stond zij daar in een stemming van ingekeerdheid. Het leek haar, of de wereld stilstond voor een seizoen. Hoevele malen sinds dien gedenkwaardigen avond had zij het tooneel in de aula der school nog eens opnieuw doorleefd! Zij herinnerde zich zoo levendig Mr. Worth's glimlachend gelaat, en de huivering van dat oogenblik voer opnieuw door haar leden.

Zij moest gaan werken. De geldmiddelen van haar grootmoeder waren geheel verbruikt door haar zware ziekte. Bill en Bella waren te arm om een volwassen meisje in ledigheid te laten leven. Zij voelde 'n gloed haar hart verwarmen, toen zij zich voorstelde, hoe zij zou arbeiden voor haar grootmoedertje. Als zij een betrekking in Bradmere kon krijgen, zou Bella er misschien wel toe te bewegen zijn, hen te houden, tot haar grootmoeder in staat zou zijn, zelf 'n kleine woning te huren, waar zij met hun beidjes konden leven.

Droomerig keek zij uit over de baai. Hoe heerlijk was die uitgestrektheid van blauw water! Menig uurtje, als ze vrij van school was, had zij erop doorgebracht. In zonneschijn en bij stormweer had zij over die oppervlakte gekruist. Ze had zichzelf langs de kust geroeid, ze was over de toppen der golven gegleden in een sterk overhellende zeilboot en ze had Bill's oude motorboot „Bella” bestuurd, als deze ronkend stevende naar afgelegen vischterrein. Zij had er plezier in met Bill uit vischen te gaan. Ha, ze hield inderdaad van dien „kleinen broeder van de zee”, zooals Bill de baai noemde. Ook hield zij van de zwermen meeuwen, die gracieuze vogels met hun schril gekrijsch, die overdag langs de oppervlakte van de baai scheerden en in groepen zich ten ruste begaven op de landtong aan den oostkant, wanneer de zon achter den horizon verdween. Als Rita ze gadesloeg, had ze wel gewenscht, dat ze ook een meeuw mocht zijn. Zij verlangde ernaar, geveugeld op te stijgen in den wijden aether, waar overdag de zon straalde en 's nachts de sterren fonkelden.

Nog diep in haar gedachten verzonken, keerde zij naar de keuken terug. Haar grootmoeder en Bella moesten hun ontbijt nog nuttigen en zij kregen het elk op een afzonderlijk blad. Toen ze hiermee klaar was en ook het overige werk vlug

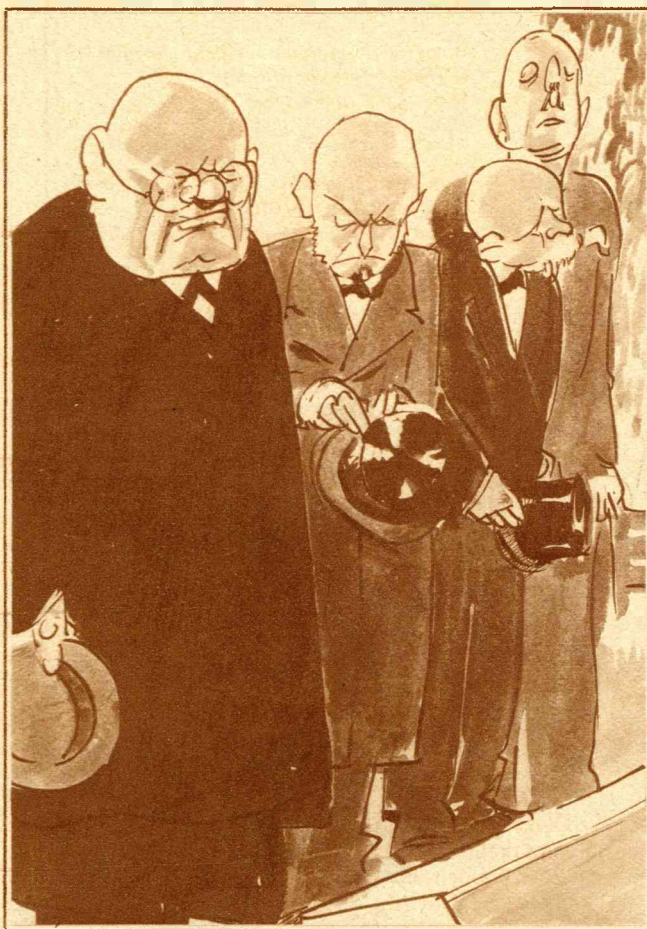
was afgedaan, ging ze naar den tuin om haar belofte aan Bill ten uitvoer te brengen. Zoolang ze zelf geen geld verdiende, moest ze haar tijd besteden met het verlichten van zijn arbeid.

HOOFDSTUK X.

EEN PAPIER VAN GEWICHT.

De klok van een kerktoeren in East Bradmere sloeg negen, toen Rita met wieden ophield, om

Professor Priem Pruttelt:

„Als ik die lofredenen hoor, ben ik altijd blij voor den man, dat hij dood is.”

haar rug 'n beetje rust te gunnen en de gedeeltelijk voltioide taak te inspecteeren. Onder het werk was ze verschillende malen naar binnen gewipt, om even naar de zieke huisgenooten te zien.

Haar grootmoeder was zóó rustig, dat het ietwat angstwekkend werd, Bella was knorrig en klaagde onophoudelijk. Hoe machteloos stond zij tegenover het lijden van die zieke vrouwen, waarvan de eene zoo zacht en lijdzaam was, terwijl de andere haar met booze woorden overlaadde, zoodra zij maar haar neus binnen de kamer stak!

Terwijl zij op haar knieën de planten van het onkruid zuiverde, hielden haar gedachten gelijken tred met haar bezige vingers. Plotseling draaide ze zich om; op den weg had een automobiel gestopt. Het schoot haar te binnen, dat de Wade's vroege pensioengasten te logeeren hadden. Eensklaps, als was hij uit den grond opgerezen, verscheen een man binnen de omheining van den tuin. Zij sloeg hem zwijgend gade, terwijl hij naderkwam. Zij had hem nooit tevoren gezien. 't Was een knappe verschijning, deze vreemdeling. Opvallend waren zijn felle blauwe oogen, die haar door dikke brille-

glazen strak aanstaarden. Zij stond uit haar gebukte houding op.

„Goeden morgen,” zei Willard Blackstone met een breeden glimlach. „Ik hoop, dat ik niet ongelegen kom.”

„O neen, volstrekt niet!” verzekerde zij hem, terwijl haar gezicht zich met een donkeren blos overdekte.

„Ha, nu ben ik benieuwd, of ik op de juiste plaats ben,” ging hij op zoetsappigen toon voort. „Weet u, wie ik ben?” en opnieuw zond hij z'n verleidelijken glimlach op haar af.

Rita verklaarde verlegen en ietwat onwillig, dat zij hem niet kende.

Tot zoover ging alles goed. Hij stak 'n anderen voelhoorn uit.

„Dit is het huis van Mr. Pock, naar ik meen,” zeide hij.

„Ja, dat is zoo, maar hij is vandaag naar z'n werk,” zeide zij hem, „en Mrs. Pock ligt te bed. Ze voelt zich niet lekker.”

Willard sprak z'n deelneming uit. Geen woorden konden uitdrukking geven aan het gevoel van verlichting, dat over hem kwam. Pock afwezig — zijn vrouw niet in staat om tusschenbeide te komen! Het paste uitnemend bij z'n plannen.

„Bent u Rita Holiday?” vroeg hij, en op haar bevestigend knikken ging hij voort: „U bent juist 't meisje, dat ik zoek. Ik heb uw grootmoeder's adres nodig, miss Holiday. Ik heb haar een mededeeling te doen. Zij verkeert in het Westen, nietwaar?”

Rita keek over haar schouder.

„O neen, zij is op 't oogenblik terug in Bradmere,” antwoordde zij. „Ze is hier in huis. Ze ligt ook al ziek te bed.” Ze boog zich naar hem over en ging voort: „Het spijt me, maar ik vrees, dat u haar vandaag niet zult kunnen zien. Zij kan niet opstaan. Kan ik misschien de boodschap overbrengen?”

Hij schudde het hoofd.

„Neen!” antwoordde hij. „Ik ben een vriend van uw grootmoeder, beste kind, en het verheugt me te hooren, dat ze niet zoo ver verwijderd is. Ik ben er zeker van, dat ze blij zal zijn, mij een paar minuten te kunnen spreken. Ik beloof u, dat ik haar niet zenuwachtig zal maken.”

Natuurlijk was iedere vriend van haar grootmoeder welkom. Rita's hart sprong op van vreugde. Zij zond hem een rozigen, stralenden glimlach toe.

Nog nooit had Willard Blackstone zulk een glimlach gezien, een plotseling uiteenwijken van twee roode lippen over gelijkmatige witte tanden en een juichende tinteling in een paar oogen, die hem geheel leken te doorboren. Zij was verwonderlijk mooi, dat meisje Holiday, en gedurende een oogenblik werd hij doorglijmd van medelijden. Zij was het dus, die door John Worth het „donkere paardje uit Evergreen Island” was genoemd! Dit bekoorlijke meisje had den vurig verlangden prijs voor Estelle's neus weggekaapt. Als hij deel had uitgemaakt van de jury, zou hij misschien ook het bloed der Blackstone's hebben vergeten en één lijn hebben getrokken met de andere juryleden. Hij voelde 'n huivering op dezen heeten Juni-dag. Goede hemel, hij was gedwongen den glimlach van die roode lippen weg te vagen, en den heerlijken gloed in die oogen te doen verdoffen!

Een drukkend gevoel begon Willard te overmeesteren. Maar dan dacht hij weer aan zijn zuster en zijn nichtje. Arme Agnes! Arme Estelle! Verfoeilijke Francis Atherton, al was hij dan nu ook dood! Geen dezer vluchtige gedachten weerspiegelde zich echter op z'n gelaat, dat voortdurend 'n uitdrukking van bewondering bewaarde.

„Wil u dan maar binnenkomen? Misschien zal ze u ontvangen,” noodigde Rita hem gretig uit.

„Die arme grootmoeder heeft er behoefte aan, dat iemand eens 'n vriendelijk woord tot haar zegt.”

Terwijl hij 'n oogenblik het smeekende, donkere gezichtje beschouwde, voelde hij heel even een weerzin tegen zijn taak. Ongetwijfeld was het een afschuwelijke taak! Nochtans was dit het meisje, dat een vlek dreigde te werpen op den ouden naam der Blackstone's, en daarom moest hij dóórzetten. Alle kwaad, dat Agnes of Hetty overkwam, raakte ook hem. Hij wenschte hartgrondig, dat z'n boodschap achter den rug was.

„Ik ben blij, dat uw grootmoeder niet hoeft te wachten op mijn goede tijding,” lichtte hij toe. „Ik kan u bijna verzekeren, dat zij er onmiddellijk den weldadigen invloed van zal ondervinden.”

„U bent zoo vriendelijk, mijnheer,” stamelde Rita en zonder aarzeling geleidde zij hem naar het huis. Ze vroeg zich af, wat voor boodschap deze vreemdeling mocht hebben, maar ze was te verlegen om een vraag te stellen. „Ik wou maar, dat Mr. Pock thuis was, mijnheer,” voegde zij erbij, hem over haar schouder aanziende.

„Maar ik zou vooral uw grootmoeder willen spreken, m'n kind,” onderbrak hij haar. „En ik ben heel blij, dat ik u ontmoet heb.” Aanvankelijk was hij van plan, over de medaille te spreken, maar hij zag daarvan af. Het zou geforceerd klinken.

Zij traden door de voordeur binnen, liepen de nauwe hall door en kwamen in een kamer, die met haar eenvoudig, ouderwetsch meubilair 'n zeer behoorlijken indruk maakte. Daarna ging Rita hem vóór naar de eetkamer, die door een zijraam uitzicht bood over de baai. Daar stond een deur open, die naar de eerste verdieping voerde.

„Grootmoeder ligt boven,” zei ze en wees naar de trap. „Ik zal met u meegaan. 't Is mogelijk, dat ze slaapt.”

„O, uitstekend, maar — maar... neem me niet kwalijk... ik geloof, dat het beter zou zijn, als ik alleen met haar sprak, beste kind. Als het u ten minste hetzelfde is. Ik moet haar iets meedelen, dat haar misschien ineens beter zal maken. U blijft hier beneden, tot ik terugkom. Ik zal haar wel vinden. In welke kamer is ze? Ik zal haar niet wakker maken, als ze slaapt.”

Hij was de hoffelijkheid zelf, en Rita, die trouwhartig was van natuur en niet gewend aan de streken van het verraad, zei zachtjes:

„De eerste deur links. Ze staat op een kier.”

Bijna nog vóór zij dit zinnetje geëindigd had, was de man de trap opgevlogen, en met de handen in elkaar geklampt, wachtte Rita vol spanning op zijn terugkeer.

Willard Blackstone had in z'n levensloop vele onplezierige karweitjes opgeknapt. Maar het karweitje, dat hem nu wachtte, was al bar onaangenaam. Wat soort van vrouw was die Mathilde Holiday? Zou zij vechten of zich overgeven? Gelijk de meeste lafaards was Willard bezeten door een verschrikkelijken angst. In zijn verbeelding bouwde hij voortdurend moeilijkheden op, die zich nooit voordeden.

Toch ging hij niet terug en herhaalde aldoor maar bij zichzelf, dat zijn leven in den dienst van z'n zuster Agnes stond. Haar ellende was zijn ellende. Hij kneep z'n dunne vingers stijf tezamen. Boven op het portaal gekomen, stond hij bijna ademloos stil. Hij keek om zich heen en huiverde. De Pock's waren blijkbaar doodarme mensen, hun woning zag er schameeltjes uit.

Verderop stond een deur open. Hij sloop er heen en gluurde naar binnen.

Een vrouw lag daar op een bed. Haar gelaat was doodsbleek, en haar oogen waren weggezonden in hun kassen. Was zij reeds dood? Zij kon geen leven in zich hebben en er zóó uitzien! Het scheen Willard toe, alsof een ijskoude hand zich op zijn hoofd legde. Zijn brein leek te bevriezen. Maar hij herinnerde zich plotseling, dat hij gekomen was voor het gewichtige bewijsstuk, dat dit hulpeloze schepsel bezat, het bewijsstuk waardoor Agnes bedreigd werd. Zinsneden vormden zich in zijn verkilde hersens.

„Ga naar binnen!” zei een inwendige stem. „Als zij dood is, maak je dan van het bewijsstuk meester. Als ze nog leeft...”

Op dat oogenblik ontdekte hij het rhythmische rijzen en dalen van het laken, dat het lichaam der vrouw bedekte.

Met de bevende voorzichtigheid van een kat

trad hij de kamer binnen. Een oogenblik stond hij doodstil en zag op de vrouw neer.

De stille gedaante bewoog zich gedurende een korte poos in het geheel niet; en Willard evenmin. Maar toen zag hij, hoe haar zware oogleden zich verhieven. Twee groote oogen, wier kleur niet dezelfde was als bij het Zigeunermeisje beneden, staarden hem aan.

Hij boog zich over het bed.

„Bent u Mathilde Holiday, wier dochter de eerste vrouw was van Mr. Francis Atherton?” vroeg hij op fluweelzachten toon.

Het gelaat der vrouw drukte één en al pijnlijke verrassing uit.

„Ja, ja, dat ben ik,” stamelde zij heesch. „Hoe wist u dat? Waar komt u vandaan? Wie bent u?”

De Telefoon

*Gesteld, er was geen telefoon,
't Bestaan was dubbel zwaar:
Wanneer men dan tien zolen sleeft,
Was toch het minste maar.*

*Want is 't op jouw gezicht te zien,
Wanneer je jukt of pleit,
Dan dient als masker 'n telefoon
Voor jouw onhandigheid.*

*Een reiziger, wien 't nooit gelukt
Te komen in 't kantoor,
Dringt „dringend” langs den G.-T. draad
Bij de directie door.*

*Wanneer papa een paartje scheidt,
Den minnaar 't huis verbiedt.
Dan belt de bengel 't meisje op.
En de „ourve” hoort hem niet.*

*En meisje, heb je 'n lieve stem
Veel mooier dan je toet,
Jouw redding is, dat je alles maar
Per telefoon afdoet.*

*En belt mij 'n „berenleider” op.
Maar 'k heb geen rooie duit.
Dan zeg ik met een hooge stem:
„Och, gunst, mijnheer is uit!”*

M. v. W.

Willard trok een stoel naar zich toe en ging zitten. Zijn plan ging thans veel verder dan hij aanvankelijk gewild had, en er was weinig gevaar aan verbonden, nu de vrouw zoo dicht bij den dood was.

„Ik was een vriend van uw schoonzoon,” zei hij langzaam en nadrukkelijk.

Er kwam een flikkering in haar doffe oogen, maar vóór zij iets kon zeggen, ging hij voort:

„Ik hield heel veel van Francis, en wat ik doe voor u en uw kleindochter, doe ik voor hem. Ik ken ook Andrew Atherton.”

Daarna hield ze zich een paar minuten zóó stil, dat hij vreesde, dat zij reeds het tijdelijke met het eeuwige had verwisseld.

„Weet — weet Andrew iets van mij af?” stamelde zij ten slotte.

Willard's pols begon heftig te kloppen. Uit haar vraag bleek, dat zij Andrew Atherton niet geschreven had.

„Ja zeker, en hij verwondert zich ten zeerste over alles wat gebeurd is,” antwoordde hij. Hij kon met de meeste gerustheid Andrew's naam gebruiken. Zij zou het nooit verder kunnen vertellen. „Mrs. Holiday, uw schoonzoon is onlangs overleden en werd op 't laatst van z'n leven dóór z'n geweten gekweld. Hij wenschte het bedreven kwaad goed te maken. Hij betreurde het met heel zijn ziel, dat hij zich nooit om het kind uit z'n eerste huwelijk had bekommerd. U — u moet hem vergeven, Mrs. Holiday. Hij is dood, bedenkt dat!”

Twee dikke tranen rolden over haar wangen. „Ik mocht hem graag lijden,” fluisterde zij. „Maar hij heeft zich nooit iets van het kind en mij

aangetrokken. Hij heeft spoedig 'n nieuw huwelijk gesloten, zoo schreef hij mij in zijn brief.”

„Ach ja, dat is zoo,” zuchtte Blackstone. „Maar dat neemt niet weg, dat hij ten slotte toch u en uw kleindochter gerechtigheid wilde laten wedervaren. En voor uw kleindochter moet gezorgd worden!” voegde hij er listig bij.

Alle rimpels van leed en groeven van ontbering schenen bij deze woorden uit haar bleek gelaat te verdwijnen.

„Ja, ja, dat wensch ik vurig,” stamelde zij dankbaar, alsof een zwaar gewicht van haar boezem was weggenomen. „O, wat ben ik moe! Weet u iets van die tweede vrouw, die Francis getrouwd heeft?”

Zijn bevestigend knikje scheen haar voldoende te zijn. Buiten den gezichtskring der zieke schoven Willard's magere handen onrustig over elkaar. Hij probeerde ze stil te houden, hetgeen onmogelijk was, aangezien iedere zenuw bij hem trilde.

„U moet u zoo kalm mogelijk houden, lieve Mrs. Holiday,” vermaande hij haar vriendelijk. „Ik weet, hoeveel zwaarigheid u gehad hebt, maar laat dat nu voorbij zijn. U moet blijven leven terwille van uw kleindochter. Nu ik uw vriend ben geworden, is het met al uw rampen gedaan.”

Zij zag den glimlach op zijn gelaat en zuchtte. „Ik ga de zaak onmiddellijk ter hand nemen,” ging hij voort, maar zij onderbrak hem:

„Ik wensch niet, dat het dochttertje uit het tweede huwelijk eenig nadeel ondervindt, als ik het kan verhoeden. Zorg u daarvoor asjeblief!”

Zij begon benauwd te kuchen en Willard voelde, hoe het bloed in zijn aderen verstijfde. Zij zou dood zijn, vóór hij verkregen had, waarvoor hij was gekomen.

Toen ze weer rustig was, stelde hij haar een vraag. „Heeft u de acte van het huwelijk uwer dochter met Francis Atherton?”

Weer overviel haar een hoestbui en scheen het, of de dood haar reeds in zijn klauwen had gegrepen.

„Ja, die heb ik. Ik heb ze altijd bewaard,” gelukte het haar ten slotte te stamelen. „O, mijn hartewensch is dus eindelijk verhoord! Het was zoo vreeselijk, m'n kleindochter nooit te zien, nooit precies te weten, hoe zij het maakte. Maar zij houdt van mij. En ik — ik wil beter worden. U zult mij helpen. U zult mij ook helpen te bewerken, dat zij in haar rechten hersteld wordt!”

„U praat te veel,” waarschuwde hij haar. „Laat mij u smeeken, u toch niet op deze manier te vermoeien. U schijnt erg ziek. En u is voor het oogenblik werkelijk niet in staat, zelf iets te beginnen. Laat alles maar aan mij over. Francis zou dat ook gewenscht hebben. Ik ben uw vriend!”

Hij was blij, dat hij een voorwendsel had om op te staan. Hij was zoo zenuwachtig als een kikvorsch. Hij wenschte zoo gauw mogelijk weg te komen van die vrouw met het wasbleeke gezicht.

Elk oogenblik kon zij den laatsten adem uitblazen. Hij zag het aan haar oogen, aan haar blauwachtige, verschrompelde huid. De dood had haar ontegenzeglijk in zijn greep. En hoe haatte hij de gedachte aan het graf!

„Wilt u mij die acte eens laten zien, Mrs. Holiday?” vroeg hij zoo rustig als hij maar kon. „Het is een gewichtige stap, dien ik ga ondernemen en ik wensch goed voorbereid te zijn. U — begrijpt.”

„Ja, ja,” stemde zij toe. „Ik zal moeten opstaan. Maar ik kan niet, ik kan niet! Het stuk zit in een taschje in de kast daar, tusschen andere papieren. Neem het mij niet kwalijk! Ik ben zoo zwak en moe; u zult het zelf moeten halen; ik kan niet opstaan. Wees zoo goed en zoek het zelf op!”

Niets kon Blackstone beter geschikt hebben dan zelf in haar spulletjes te mogen neuzen. Hoe sidderde hij! O, was hij maar reeds wég uit dit afschuwelijke huis! Hij moest haast maken. Pock zou kunnen terugkeeren. Of Mrs. Pock zou het in haar hoofd kunnen krijgen, op te staan.

„Blijf stil liggen,” commandeerde hij, diep ademhalend. „Beweeg u niet asjeblief. Ik zal het zelf halen en wil u alleen dit nog vragen: wilt u een papier teekenen, waarin Andrew Atherton verzocht wordt, de zorg voor uw kleindochter op zich te nemen, als u iets overkomt. Hij is de meest geschikte voogd voor het kind, moet u weten.”

„Ga ik dan sterven?” vroeg zij opgewonden.

Hij antwoordde niet en zij herhaalde de vraag niet meer.

(Wordt voortgezet)

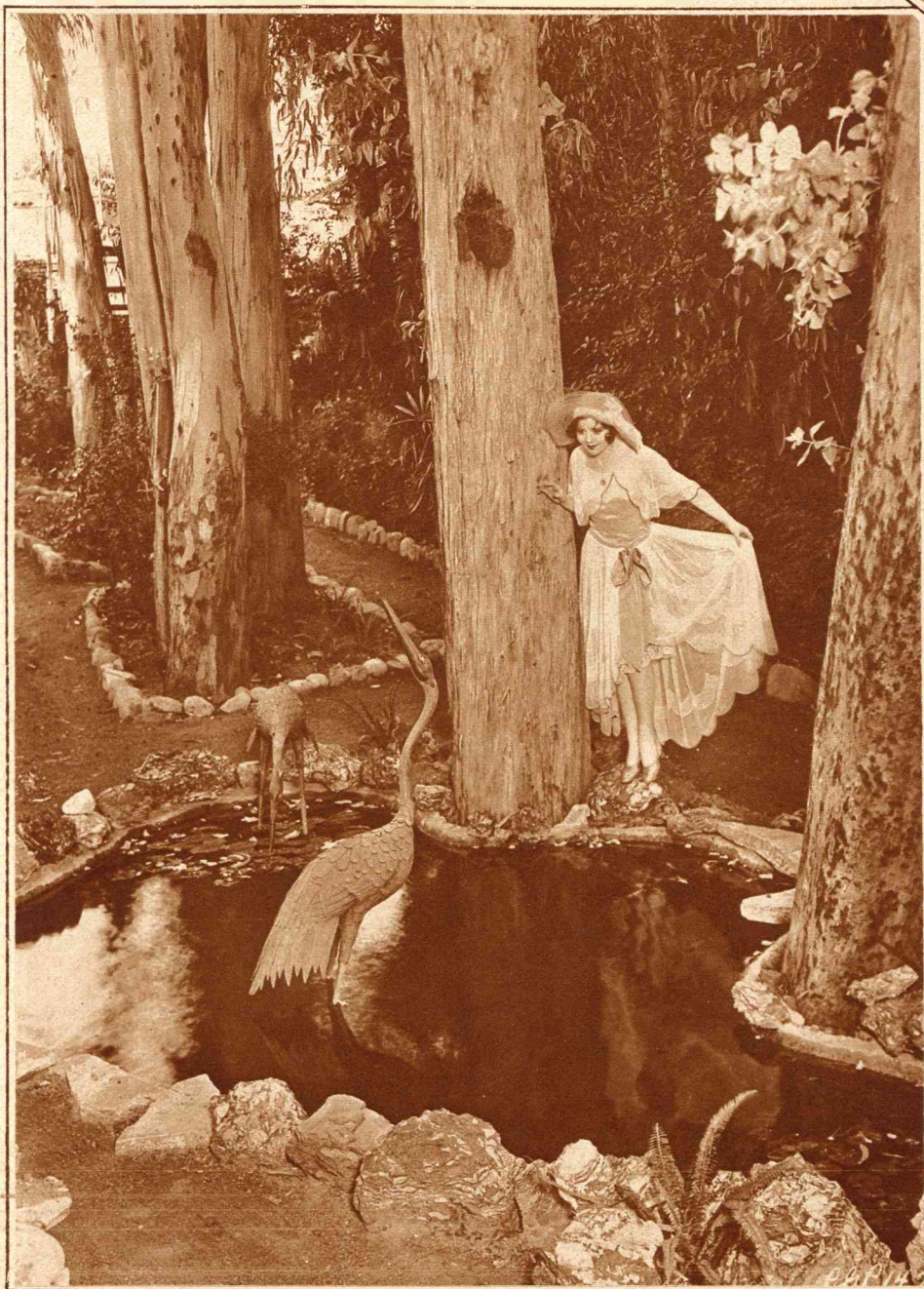
IN DE TUINEN VAN HET CALIFORNISCHE PARADIJS

Blauw en wolkloos welft zich de hemel over Californië — het land van eeuwigen zomer. Nauwelijks meer dan twintig regendagen telt men er per jaar (hier hebben we 'r nog meer per maand!) en verder lacht er van vroeg tot laat de zon. In het Westen ruischen de goiven van den Stillen Oceaan, die doodloopen tegen de prachtige, steile kust; in het Oosten rijen zich de hooge kammen van den Sierra Nevada, met hun veel duizenden meters hooge, met eeuwige sneeuw bedekte toppen, en daartusschen ligt het landschap van paradijsachtige schoonheid. Zelden is er een plekje van den aardbodem door de natuur zoo rijk met haar kostbaarste gaven gezegend als Californië. In de heerlijkste harmonie leveren de oneindige zee, het machtige gebergte en de half-tropische plantengroei een betooverenden aanblik.

Wel leven de filmmenschen, die al deze schoonheid voor zich gepacht hebben, naar den waarsten zin van het woord in een paradijs. Hun villa-kolonies, die in de nabijheid der kust zijn aangelegd, vormen met de prachtige parken, de uitgestrekte

Corinne Griffith in den tuin van haar villa met Pal en Ritsy, haar lievelingshonden.

Als een Oostersch sprookje is het park, dat Nancy Carroll achter haar buitenhuis liet aanleggen.

gazons, en de in alle kleuren prijkende bloemen een sprookjesachtige tuin-stad.

Aan de met palmen, platanen en acacia's afgezette asphalt-wegen springen temidden van de bloeiende tuinen de witgeschilderde landhuizen in het oog. Met hun roode pannen daken en hun door glycine omwoekerde gevels leveren deze huizen en huisjes een bekoorlijk tafereel. Geen muren, geen zware heggen scheiden de effen, fluweelige gazons of de achter de huizen gelegen parken

William Austin aan 'n zwaar karweitje.

Aan het zwembassin van Marion Davies' lustoord in de Beverley-heuvels.

Kay Francis op de terrastrappen van haar landhuis.

van elkander; alles schijnt samen één groot lustoord te vormen, een idylle van vreedzaam gemeenschapsleven en de beste verstandhouding der bewoners onderling, zooals dat past in een paradijs.

Halftropisch is hier de plantengroei. Peperboom, Eucalyptus, pijnboom, vele soorten palmen en cacteeën omboorden de slingerende tuinpaden en daarnaast spreiden de zeeën van kostbare bloemen een waar wonder van kleurenpracht ten toon in een verscheidenheid, zooals men slechts in zulk een klimaat verwachten mag. En daartusschen de gazons, verzorgd als kostbare tapijten.

Vele der kleinere villa's liggen tusschen slanke bamboeboschjes, citroenen sinaasappelboomen verscholen, nauwelijks zichtbaar van den weg. Langs reusachtige oleander- en caoutchoucboomen voeren de paden van geel grint, afwisselend met wit en rose pampasgras omzoomd. En de kleurige colibri's zweven als bonte kogels tusschen de struiken rond.

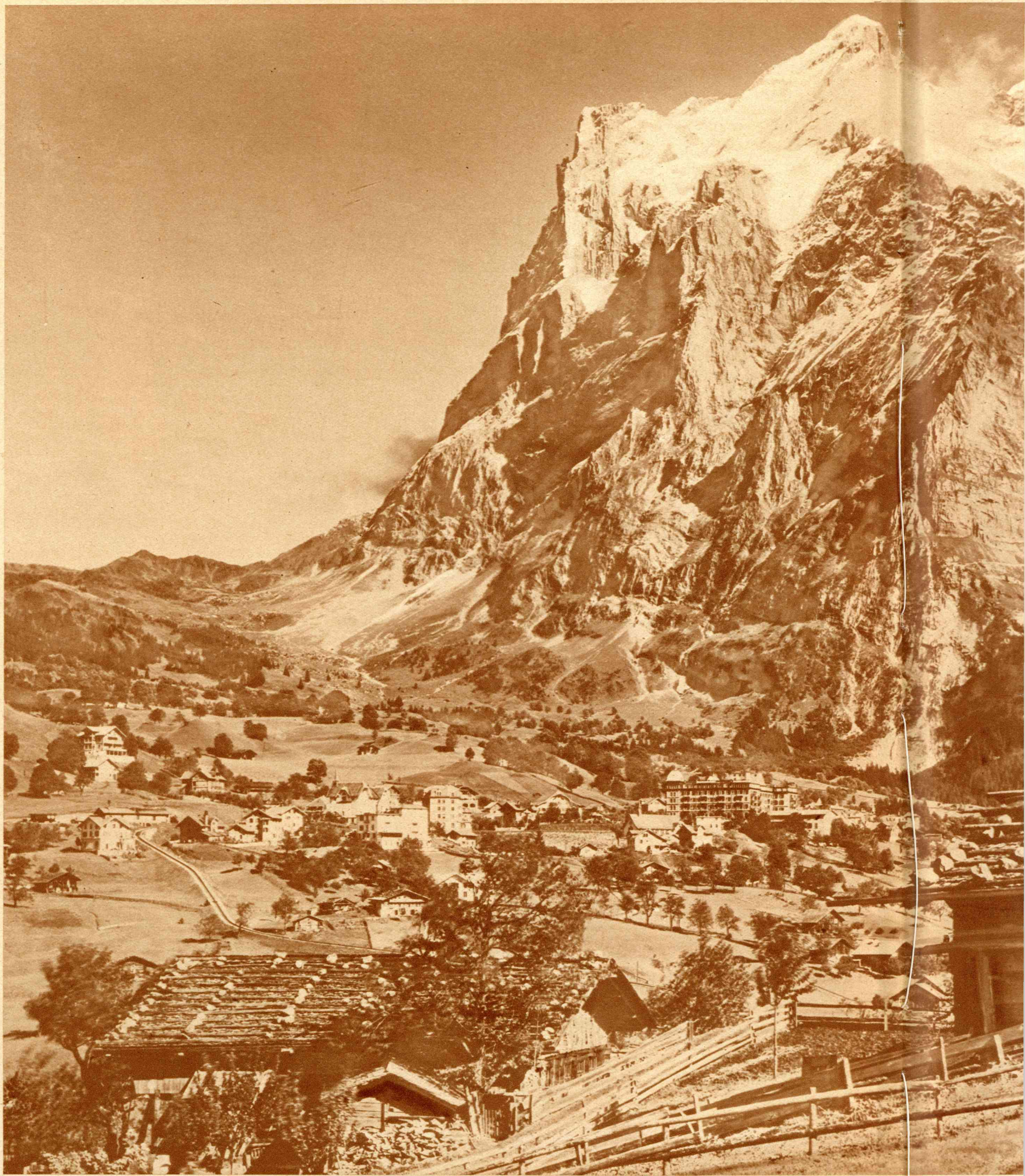

Verstopperij spelen: H. B. Warner met zijn dochtertje in het park van zijn Hollywoodsche huis.

Natuurlijk heeft wel elk der hier gevestigde artisten zijn bepaalde liefhebberijen en persoonlijke eigenaardigheden, maar een groot deel van den film-vrijen tijd brengt toch ieder in de tuinen en parken door.

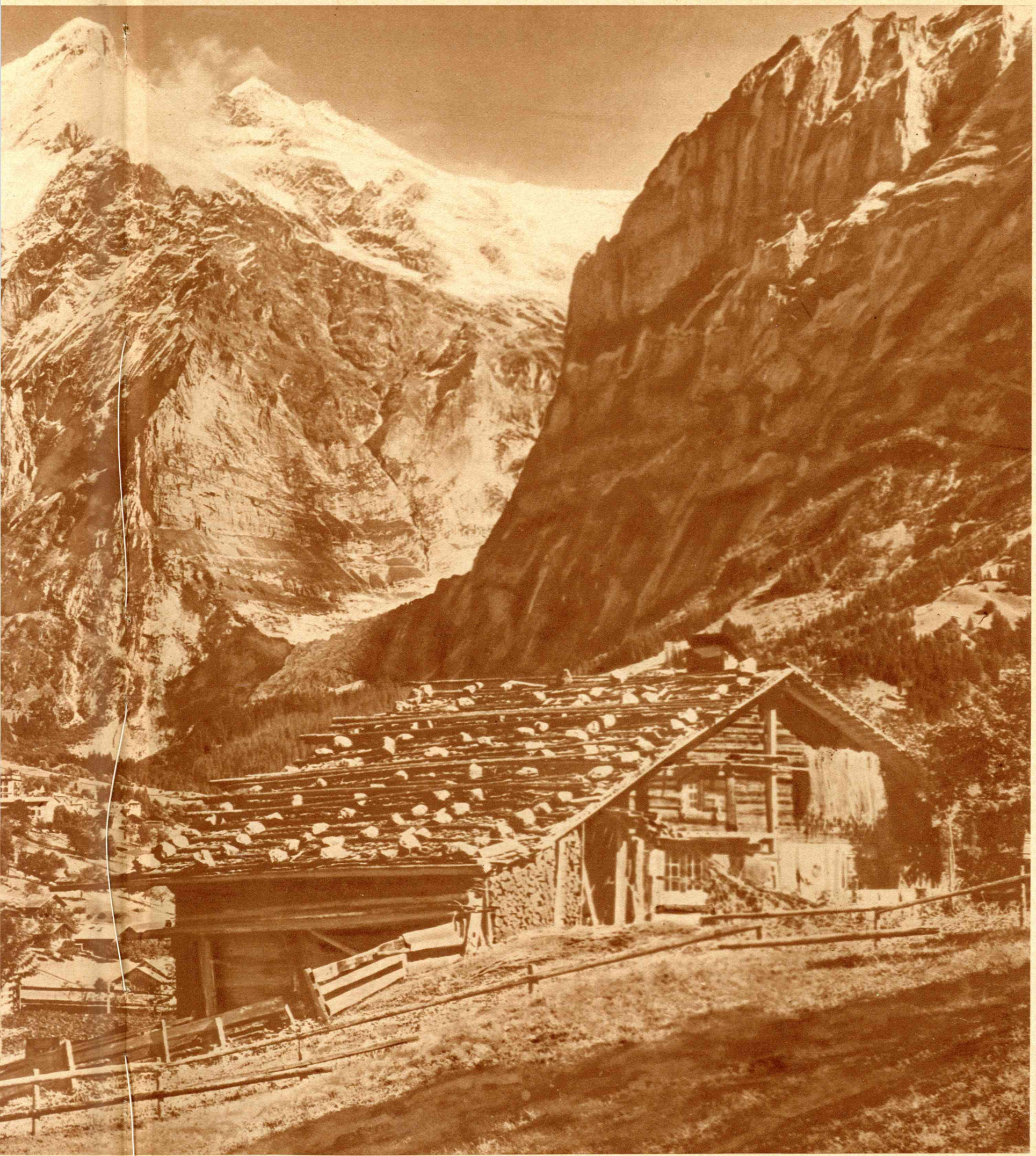
De verzorging van planten en bloemen is van vele kunstenaars de lievelingsbezigheid, waarbij het kweken van edele fruitsoorten en zeldzaam bloemgewas een groote rol speelt. Veelal treft men in de grootere tuinen vijvers aan, kunstig aangelegde watervallen en klaterende beekjes, die den trots uitmaken van de met rijker gages gezegende sterren.

DE GRIMMIG

WETTERHORN GENAAMD, WAAKT OVER HET NIETIGE ZWITSERSCH

MINIGE REUS

IN HET NIETIGE ZWITSERSCHE DORPJE GRINDEWALD AAN ZIJN VOET.

DE VERWISSELING VAN GEORGE HENSHAW

UIT 'T ENGELSCH DOOR
ALIDA VAN REYN

Mr. George Henshaw deed de voordeur open en hield zich eenigen tijd bezig, met zijn voeten zorgvuldig op de mat af te vegen. Het huis was ongewoon stil en een zwak gerommel in zijn maag, slechts gedeeltelijk de oorzaak van een heel vroeg ontbijt, liet zich hooren. Hij kuchte en met een poging om te fluiten hing hij zijn hoed aan den kapstok en trad binnen.

Mrs. Henshaw was juist klaar met eten. Het netjes afgekloven been van een carbonade lag op haar bord. Een bordje, waarop zich rijstpudding had bevonden, was leeg en het eenige voedsel, dat er overgebleven was, was een korstje kaas en een stukje brood. Mr. Henshaw's gezicht betrok, doch hij schoof zijn stoel bij de tafel en wachtte.

Zijn vrouw staarde hem koeltjes aan. Haar gezicht was rood en haar oogen fonkelden kwaadaardig. Het was moeilijk om dien blik te negeren, noch moeilijker dien blik te ontmoeten. Mr. Henshaw liet dus zijn oogen door het vertrek dwalen en gedurende een halve seconde op haar woedend gezicht rusten.

„Je hebt al vroeg gegeten, hè?” zeide hij eindelijk met trillende stem.

„O ja?” was haar antwoord.

„De klok is voor,” zeide Mr. Henshaw, opstaande om deze gelijk te zetten.

Op 't zelfde oogenblik stond zijn vrouw op en begon op haar gemak de tafel af te ruimen.

„Wat — wat denk je van mijn eten?” begon Mr. Henshaw, zijn vrees onderdrukkend.

„Jouw eten!” herhaalde Mrs. Henshaw dreigend. „Ga naar dat wezen, waarmede je in de bus zat en vraag dat aan haar!”

Mr. Henshaw maakte een gebaar van protest.

„Ik zei je toch, dat ik het niet was. Dat idee heb je nu eenmaal in je hoofd en —”

„Juist,” zei zijn vrouw scherp. „Ik zag jou, George Henshaw, even duidelijk als ik je nu zie. Je kietelde haar oor met een strootje en die vriend van je, die voor niets deugt, die Ted Stokes, zat achter je met een andere schoonheid. Het is wel mooi om mij zoo te bedriegen, ik, die altijd alleen hier moet werken en ploeteren om den boel bij elkaar te houden.”

„Ik was het niet,” verzekerde de ongelukkige echtgenoot.

„Toen ik je riep, schrok je en trok je je hoed over je hoofd om niet gezien te worden,” ging zijn verbitterde vrouw door. „Ik zou je achterhaald hebben, als er niet zooveel wagens den weg versperd hadden.”

ONDANKS zijn pogingen slaagde Mr. Henshaw er niet in, een flauw glimlachje te verbergen.

„Ja, je kan lachen,” barstte zijn vrouw los, „en ik twijfel er niet aan, of die twee schoonheden lachten ook, doch ik zal er voor zorgen, dat je geen zin meer hebt om te lachen, man!”

Zij vloog de kamer uit en begon in de keuken den boel af te wasschen. Mr. Henshaw ging na lang beraad zijn hoed pakken en verliet het huis. Hij zocht een klein restaurant op, waar hij wat gebruikte en keerde om zes uur weer naar huis, waar hij zijn vrouw uit en de kast leeg vond. Na een somber maal in hetzelfde restaurant slenterde hij naar Ted Stokes, om de zaak te bespreken.

„Denk er om,” zeide hij waarschuwend, „als mijn vrouw er met je over spreekt, was ik het niet, maar iemand, die op mij lijkt. Je kan nog zeggen, dat men hem al meer voor mij heeft aanzien.”

Mr. Stokes grinnikte, doch toen hij den vernietigenden blik van zijn vriend ontmoette, werd hij weer ernstig. „Waarom heb je niet gezegd, dat jij het was,” ging hij voort. „Wat steekt er voor kwaad in, een ritje in de bus met een vriend en zijn twee kennissen te maken?”

„Natuurlijk steekt er geen kwaad in,” zei de ander, „anders zou ik het niet gedaan hebben. Doch je weet hoe mijn vrouw is.”

Mr. Stokes, die in 't geheel geen gunsteling van Mrs. Henshaw was, knikte.

„Dus je zegt, dat het een vriend van je was uit de provincie en die sprekend op mij lijkt.”

„Wat zeg je van Bell?” stelde Mr. Stokes voor.

naar je huis en vraag je te spreken. Natuurlijk spijt het me, dat je niet thuis bent en misschien worden wij binnengelaten om te wachten.”

„Moet ik mijzelf te spreken vragen?” stamelde Mr. Henshaw.

„Ja, waarom niet? Denk eens, hoe wij daar zullen zitten en met haar praten en verwonderd zijn, waarom je zoo laat thuiskomt!”

Mr. Henshaw leegde zijn glas en vroeg toen bedachtzaam:

„En hoe moet het met mijn stem?”

„O, dat komt in orde,” zei de handige Stokes.

„Je doet niet anders dan je stem wat veranderen. Probeer het eens.”

Mr. Henshaw keek om zich heen. Zij waren alleen in de bar en daarom probeerde hij daar of hij zijn stem kon veranderen. Hij stootte allerlei rare geluiden uit en ten laatste kwam er een eind aan de repetitie, omdat de waard, die al een of twee maal was komen kijken, er zijn meening over uitsprak.

„U schijnt te denken, dat u in een apenhok terecht bent gekomen,” merkte de man op.

„Ja, dat dachten wij al,” smeerde Stokes, terwijl hij naar de deur slenterde. „Vergissing is menscheijk.”

„Je hebt erge kou gehad,” zeide hij buiten tot zijn vriend, „en daarom doe je niets anders dan fluisteren. Je vatte eergisteren in den trein van Ierland kou en het werd nog erger, toen je gisteren een busritje met mij en twee dames maakte. Probeer eens schor te fluisteren!”

Mr. Henshaw probeerde het en zijn vriend prees hem uitbundig. „Ik heb nooit geweten, dat jij zoo'n knap acteur was.”

Mr. Henshaw bekende, dat hij zijn eigen talenten niet kende en fluisterde zoo schor, dat een tweede verversching noodzakelijk bleek.

„Oefen maar flink,” zei zijn vriend bij 't afscheid nemen en Mr. Henshaw wandelde in veel opgewekter stemming huiswaarts. Zijn hart zonk hem echter in de schoenen, toen hij zijn huis naderde, doch tot zijn groote verlichting was alles donker en zijn vrouw naar bed.

Hij stond den volgende morgen vroeg op, vond weer een lege kast en haar toeroepend, dat hij niet eerder thuis zou komen, totdat zij in een beter humeur was, sloeg hij de voordeur achter zich dicht.

De dag ging langzaam voorbij en toen het tijd werd Mr. Stokes te gaan opzoeken, was hij in een slecht humeur. De laatste echter was buitengewoon opgewekt en hielp zijn vriend

in andere kleeren, maakte een scheiding in 't midden, in plaats van opzij en bezag hem met grinnikende voldoening. Ernstig verklaarde hij, dat zelfs Mr. Henshaw's moeder hem niet zou kennen.

„Nu opgepast,” zei Mrs. Stokes, toen zij op weg gingen. „Wees vroolijk en opgeruimd, wees voorkomend voor haar, kortom, wees dezelfde vroolijke man, dien zij in de bus zag. Vergeet vooral niet, haar bij haar achternaam te noemen!”

Hij wandelde zwijgend verder en Mr. Henshaw slenterde, toen zij zijn huis naderden, langzaam achter zijn vriend aan.

Toen Mr. Stokes aanbelde, stond hij met zijn rug tegen het huis naast het zijne gedrukt.

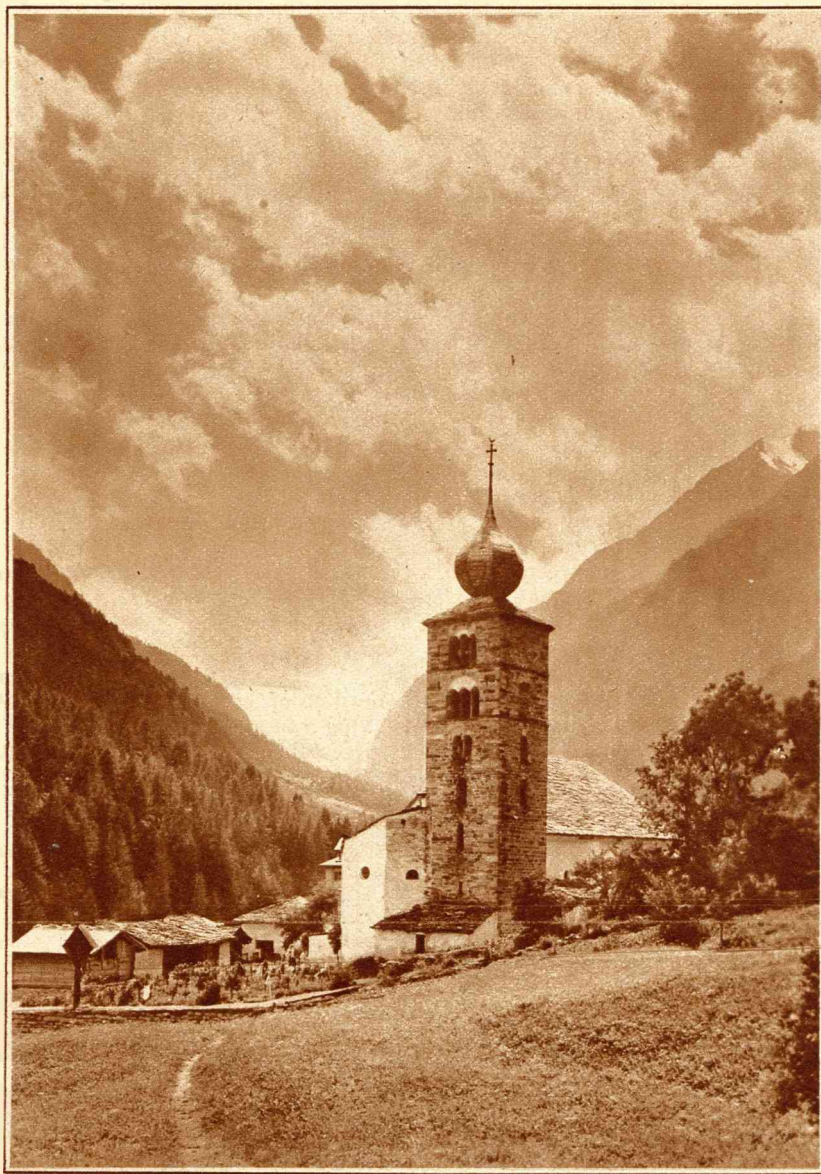
„Is George thuis?” vroeg Mr. Stokes, toen Mrs. Henshaw de deur opende.

„Neen,” was het antwoord.

Mr. Henshaw deed een stap terug.

„Hij is niet thuis,” zei Mrs. Henshaw en wilde de deur sluiten.

„Ik moet hem beslist spreken,” zei Mr. Stokes langzaam. „Ik bracht een vriend van mij hier — Alfred Bell — om dezen met hem te laten kennismaken.”

Het St. Niklaus-kerkje in het gelijknamige Zwitsersche dorpje aan den voet van den Matterhorn.

„Alfred Bell? Ik heb eens iemand gekend, die zoo heette, hij wou geld van mij leenen.”

„Goed,” zei zijn vriend, „maar denk er om, dat je steeds denzelfden naam gebruikt. En dat je weet, waar hij woont en al zoo meer, zoodat je niet met je mond vol tanden staat.”

„Ik zal doen, wat ik kan,” zei Mr. Stokes, „maar ik geloof niet, dat je vrouw naar mij toekomt. Ze zag je duidelijk genoeg.”

Zij wandelden zwijgend verder en diep in gedachten over de netelige kwestie, stapten zij een café binnen. Mr. Henshaw was niet erg spraakzaam en Mr. Stokes, die zijn vriend wat wilde opmonteren, dacht er over na, hoe zij de vergissing van Mrs. Henshaw duidelijk zouden kunnen bewijzen.

Opeens kreeg hij een schitterend idee. Verheugd sprong hij op, terwijl Mr. Henshaw hem gemelijk aanstaarde.

„Ik weet het!” riep hij uit. „Je zal Alfred Bell zijn. Begrijp je het? Ik zal je wat kleeren leenen, een anderen boord en klaar ben je.”

„Wat?” vroeg de verbaasde Henshaw.

„Het is zoo eenvoudig mogelijk,” verklaarde de ander. „Morgenavond ga ik, vergezeld door jou

Mrs. Henshaw volgde de richting van zijn oogen en stak haar hoofd buiten de deur.

„George,” zei ze scherp.

Mr. Stokes glimlachte. „Dat is George niet,” zeide hij, „dat is mijn vriend Alfred Bill. Lijkt hij niet sprekend op uw man. Daarom breng ik hem mee, ik wil hem aan George laten zien.”

Mrs. Henshaw keek verwilderd van den een naar den ander.

„Zijn dubbelganger, hè?” zei Mr. Stokes. „Dit is de vrouw van mijn vriend George,” zeide hij tot Mr. Bell.

„Goeden avond,” zei deze heer schor.

„Hij heeft een zware kou gehad, toen hij uit Ierland kwam,” legde Mr. Stokes uit, „en dwaas genoeg, ging hij van de week een busritje met mij maken en toen werd het natuurlijk erger.”

„O — o —” zei Mrs. Henshaw langzaam. „Inderdaad! Werkelijk!”

„Hij verlangt er naar, kennis met George te maken, morgen vertrekt hij weer naar Ierland.”

Mr. Bell verklaarde schor, dat hij van gedachten veranderd was en dat hij dienzelfden avond wilde vertrekken.

„Onzin,” zei Mr. Stokes beslist. „Bovendien zal George graag met je kennis maken. Zou het lang duren, voordat hij thuiskomt?” vroeg hij aan Mrs. Henshaw, die Mr. Bell aanstaarde, zooals een kat een muis beloert.

„Ik geloof het wel,” zei ze langzaam. „Komt u zo lang binnen.”

Mr. Stokes trad binnen en toen hij bemerkte, dat zijn vriend nog buiten stond, ging hij terug en trok hem naar binnen.

Mr. Stokes verklaarde, dat, hoewel Mr. Bell wat verlegen van aard was, hij het met de dames altijd goed kon vinden. „U had hem van de week in de bus moeten zien! Er waren twee dames bij en zelfs de conducteur was verbaasd over zijn grappen.”

„Ging hij zoo te keer?” informeerde Mrs. Henshaw.

„Vreeselijk, hij stoeide met de dames en maakte ze aan 't gillen, dat het een aard had.”

„Dat deed ik niet,” zei de ongelukkige Mr. Bell.

„Daar hoeft u niet over te schamen,” zei Mr. Stokes. „Alleen zei ik, Alfred, kerel, je lijkt sprekend op mijn vriend George en ik hoop niet, dat zijn kennissen je op 't oogenblik zien, want dan denken ze vast en zeker, dat hij het is. Zei ik dat niet?”

„Ja,” antwoordde Mr. Bell hulpeloos.

„Hij wilde mij niet gelooven en daarom bracht ik hem hier om George te ontmoeten.”

„Ik zou uw vrienden wel eens bij elkaar willen zien,” zeide Mrs. Henshaw kalm. „Ik zou hem altijd voor mijn man hebben aangezien.”

„Dat zou u niet zeggen, als u hem gisteravond had kunnen zien,” zei Mr. Stokes hoofdschuddend.

„Ging hij weer te keer?” informeerde Mrs. Henshaw vlug.

„Neen!” stootte Mr. Bell schor uit.

Hij keek zoo fier, dat zelfs Mr. Stokes een oogenblik zijn spraak verloor.

„Gisteravond,” vertelde de schorre fluisterstem haastig, „maakte ik alleen een kalme wandeling door Victoria Park. Daarna ontmoette ik Mr. Stokes en wij dronken een glaasje bier. Dat is alles.”

Mr. Stokes was verwonderd, dat Mr. Bell den kalmen man wilde uithangen, terwijl hij hem juist als een vroolijken en pretmakenden man had voorgesteld.

„Ik wilde, dat mijn man zijn avond ook zoo kalm doorbracht,” zei Mrs. Henshaw hoofdschuddend.

„Doet hij dat dan niet?” vroeg Mr. Stokes. „Ik vond hem juist altijd zoo kalm, te bedaard zou ik zeggen. En altijd haasten om thuis te komen,” voegde Mr. Stokes er aan toe.

„Dat zegt hij misschien om van u af te zijn,” zei Mrs. Henshaw in gedachten. „Hij zegt wel eens, dat u lastig van hem is af te slaan.”

Mr. Stokes schoot overeind en keek Mr. Henshaw bestraffend aan.

„Jammer, dat hij me dit nooit gezegd heeft,” zei hij bitter. „Ik dring mijn gezelschap niet op, waar het niet gewenscht wordt.”

„Ik heb hem wel eens gezegd,” vervolgde Mrs. Henshaw, „waarom breng je Ted Stokes niet duidelijk aan zijn verstand, dat je zijn gezelschap kunt missen? Maar hij wou niet. Dat is zoo zijn manier. Hij praat liever achter je rug.”

„Wat zegt hij?” vroeg Mr. Stokes, zijn vriend een koelen blik toewerpend.

„Belooft mij, dat u hem niet zult vertellen, dat ik het u gezegd heb,” zei Mrs. Henshaw.

Mr. Stokes beloofde het.

„Hij zegt, dat u een nietsnut bent, dat u nooit de verteringen betaalt, doch het altijd op zijn portemonnaie laat aankomen.”

Mr. Stokes sprong van zijn stoel op en stond met gebalde vuisten voor den verschrikten Bell.

Hij herstelde zich met moeite en viel weer in zijn stoel.

„Nog iets?” vroeg hij.

„Veel en veel meer,” zei Mrs. Henshaw, „maar ik wil geen kwaad bloed tusschen jullie zetten.”

„Ik zal u ook wel eens iets van hem vertellen,” bromde Stokes.

„Vertel het mij nu, 't hindert niet, dat Mr. Bell het hoort,” zei Mrs. Henshaw haastig.

Mr. Bell fluisterde schor: „Ik wensch geen familiegeheimen te hooren, dat zou niet fair zijn,” hij en wierp een smeekenden blik op zijn vriend.

„Wel, ik praat niet achter iemands rug,” zei de laatste, zich herstellend, „wij zullen wachten tot George komt, dan zal ik 't in zijn gezicht zeggen.”

Mrs. Henshaw moedigde hem echter aan, doch tevergeefs.

Na een langdurig zwijgen stond Mr. Bell op en gaf den wensch te kennen te vertrekken.

„Wat, zonder George gesproken te hebben,” zei Mrs. Henshaw. „Hij zal nu niet lang meer weg-blijven.”

„Misschien zien wij hem op straat,” zei Mr. Stokes, wien de zaak verveelde. „Goeden avond...”

Hij stapte naar de deur, gevolgd door Mr. Bell en niet zoodra waren zij buiten het bereik van Mrs. Henshaw's ooren, of Ted Stokes barstte los.

„'t Is uit met jou,” zei hij. „Ik heb je geholpen en nu trek ik mijn handen van je af. Meer wensch ik er niet over te praten.”

„Goedendag dan,” zei Mr. Henshaw met onverwachten trots.

„Ik mag eerst mijn kleeren wel terug hebben, voordat je gaat,” zei Mr. Stokes koel.

„Ik ben van meening, dat zij mij herkende en dat allemaal zei, om ons kwaad te maken,” zei de ander somber.

Mr. Stokes gaf geen antwoord en op zijn kamer gekomen, liet hij den ander vlug van kleeren verwisselen. Hij weigerde de uitgestoken hand van Mr. Henshaw met 'n gebaar, dat hij wel eens op 't tooneel had gezien en sloeg de deur met een bons achter zijn vriend dicht.

Aan zichzelf over gelaten, verloor Mr. Henshaw zijn laatste restje moed.

Hij slenterde mistroostig tot tien uur door de straten en keerde toen koud en moe naar z'n huis terug. Bij zijn huis gekomen, stak hij den sleutel in het slot, doch de deur was afgesloten en 't licht was uit. Hij klopte zachtjes, wat op 't laatst in 'n heftig bonsen overging.

Eindelijk verscheen er boven in een kamer licht, het raam werd opgeschoven en Mrs. Henshaw leunde eruit.

„Mr. Bell!” zeide zij verwonderd.

„Bell?” zei haar man, „ik ben het, Polly.”

„Ga onmiddellijk weg, mijnheer,” zei Mrs. Henshaw verontwaardigd. „Hoe durft u mij bij mijn voornaam te noemen?”

„Ik ben het — George,” zei haar man radeloos. „Waarom noemt u me Bell?”

„Ted Stokes bracht vanavond hier een man, die sprekend op u leek en wiens naam Bell was. Ik laat u daarom niet binnen voordat ik jullie beiden gezien heb, zoodat ik kan zeggen, wie mijn man is.”

„Bij elkaar!” riep de verschrikte George uit.

Hij stak een lucifer aan en deze bij zijn gezicht houdend, keek hij naar boven.

„Ik weet het nog niet,” zei Mrs. Henshaw twijfelend. „Ik wil u bij elkaar zien.”

Mr. Henshaw knarste met zijn tanden. „En als hij niet meer bij Ted Stokes is, wat dan?”

„Dan brengt u Ted Stokes hier en als die zegt, dat u George bent, laat ik u binnen.”

Het raam werd gesloten en het licht werd uitgedaan. Met looden schoenen begaf George zich weer naar zijn vriend. Deze, die juist naar bed gegaan was, werd razend, toen hij ontdekte, wie zijn bezoeker was. Na veel bidden en smeeken stemde hij er eindelijk in toe, met Mr. Henshaw mee te gaan.

Zwijgend aanvaardden zij weer den tocht naar George's huis en tot groote verlichting van George, werd na den eersten klopp het raam al geopend en Mrs. Henshaw keek naar buiten.

„Wat, bent u daar al weer?” beet zij hem toe.

„Ik ben het,” zei haar echtgenoot.

„Ja, dat zie ik,” was het antwoord.

„Het is uw man,” zei Stokes, „Mr. Bell is vertrokken.”

„Hoe durft u zoo te liegen? Dit is Mr. Bell en als u niet maakt, dat u wekomt, roep ik de politie.”

De heeren Henshaw en Stokes stonden haar verbaasd aan te staren.

„Indien u hen niet uit elkaar kunt houden, hoe weet u dan, dat dit Mr. Bell is?” vroeg Mr. Stokes.

„Hoe ik dat weet?” herhaalde Mrs. Henshaw. „Hoe ik dat weet? Wel, omdat mijn man direct nadat Mr. Bell vertrokken was, thuiskwam.”

„Thuiskwam?” riep Mr. Henshaw ontdaan uit. „Thuiskwam?”

„Ja, en maak niet zoo'n leven,” zei Mrs. Henshaw, „want hij slaapt.”

De twee heeren keken elkaar verwilderd aan.

Mr. Stokes kwam het eerst tot zichzelf, greep zijn verdwaasden vriend bij den arm en trok hem zachtjes mee. Aan 't eind van de straat haalde hij diep adem en zei overtuigend: „Zij heeft ons dadelijk doorzien en wil ons nu straffen. Zij weet heel goed, dat er geen Mr. Bell is en er is natuurlijk niemand na jou gekomen. Het beste is, dat je vannacht met mij meegaat, want zij laat je niet binnen en dat je morgen haar alles vertelt. Het was eigenlijk een flauwe grap en ik heb er vanaf 't begin weinig ooren naar gehad.”

Statige palmen voor 'n statig huis in een der buitenwijken van de Californische stad Pasadena.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Maar aan den anderen kant heeft hij toch ook veel voor: hij is op Eton geweest en in Oxford. Hij is negen en twintig; misschien dat 't vernisje van zijn opvoeding er al weer afgesleten is."

"Maar de rijkdom blijft. Bij dat punt moeten we stilstaan. Ik ken de bijzonderheden van 't voorgestelde contract, als ik 't zoo noemen mag. En als je Marcia aan mij overlaat, geloof ik niet, dat ze je zal teleurstellen. Ze zal de rol willen spelen, die haar is toebedacht."

Met deze woorden stond lady St. Barbe op, liep statig de kamer uit en zonder eenige pauze om nog eens goed haar woorden te overwegen liep ze een paar vertrekken door naar een kamer, waar Marcia uitnodigingen zat te schrijven voor een avondfeest in den loop van de volgende week.

't Huis, dat nu door den graaf en diens familie bewoond werd, was niet 't statige gebouw in Park Lane, dat tot voor drie jaar hun verblijf geweest was. Nu hadden ze geen eigen huis meer in de stad maar huurden er een, dikwijls ten koste van veel hoofdbrekens, gedurende 't seizoen. Ze beschouwden een verblijf van minstens drie maanden in Londen als iets absoluut noodzakelijks voor hun stand.

Marcia keek op, toen haar moeder binnenkwam en legde haar pen neer. Ze ging staan, en strekte zich even, waardoor haar sierlijk figuurtje goed tot zijn recht kwam. Haar gezicht was fraai gevormd en kunstenaars vonden haar mooi, maar „men" in 't algemeen vond haar te koud, te trotsch; hoewel 't bij nadere beschouwing bleek, dat onder dit mom van gereserveerdheid een warm, edel hart klopte, dat waard was veroverd te worden. Nu op dit oogenblik had ze zeer zeker iets hoogs over zich. Haar moeder begreep haar misschien beter dan iemand anders (ze had in dezelfde leerschool ook bittere ervaringen opgedaan), ze wist, hoe diep het meisje de vernederingen van hun tegenwoordige positie voelde en hoe haar onafhankelijk karakter voortdurend geweld werd aangedaan.

„Marcia," begon lady St. Barbe, „ik heb iets heel gewichtigs met je te bespreken. 't Betreft niet alleen jou, maar de heele familie; veel zal afhangen van 't antwoord, dat je kunt geven."

Marcia keek haar moeder aan. Haar groote, donkere oogen gingen somber staan. Ze stond onbeweeglijk stil en viel haar moeder met geen woord, geen gebaar in de rede.

„Je kent iets van je vader's tegenwoordige omstandigheden, Marcia. We hoeven niet te bespreken, hoe alles zoover gekomen is; 't is genoeg, dat de zaken hopeloos in de war zijn en dat hij nergens meer geld kan opnemen. Al onze bezittingen zijn bezwaard. Ik heb dit alles al lang zien aankomen, maar ik hoopte, dat 't jou en je broer niet deren zou — dat jullie beiden, vóór de catastrofe kwam, een goed huwelijk gedaan zouden hebben. Natuurlijk, Ennisvale heeft alles tegen, men weet dat hij een straatarm edelman is en hij is niet wereldwijd genoeg om op zoek te gaan naar een rijke erfgename. Werkelijk, niet-tegenstaande zijn vier en twintig

jaar is, hij in sommige opzichten nog net een kind. Jij bent nog steeds nummer één in zijn gedachten, Marcia. Meer dan eens heeft hij me gezegd, dat geen enkel meisje bij jou in de schaduw kan staan; en hij heeft nog nooit ernstig over een huwelijk gedacht."

Marcia glimlachte, maar nog steeds sprak ze geen woord.

„Marcia," sprak haar moeder, 't meisje opeens recht in 't gezicht ziend, „ben je wel eens verliefd geweest?"

„Nooit, moeder," antwoordde ze onmiddellijk.

„Dat dacht ik wel, Marcia, en ik ben er blij om; want als 't anders was — als je van iemand hield — zou ik je niet durven vragen, wat ik nu op 't punt sta te doen. Marcia, wil je een verstandshuwelijk sluiten, zooals zooveel van je voorvaderen 't gedaan hebben — een huwelijk, dat je ouders voor je geschikt achten, dat hen en je broer voorgoed uit hun financieele moeilijkheden zal verlossen en dat jou in een positie brengt, waardoor je Ennisvale's toekomst kunt verzekeren en hem kunt redden van den ondergang, aan welks rand hij staat door de schuld van je vader en die 't leven van Ennisvale

vernietigt voordat 't eigenlijk nog No. 3 begonnen is."

Marcia stond onbeweeglijk; alleen haar oogen hadden een vragende uitdrukking.

„'t Is een eigenaardig geval, niet van romantiek ontbloeit. Je kent Sir Robert Drummond; je hebt hem meer dan eens ontmoet. Je weet, dat hij onze bezitting in Londen gekocht heeft. Misschien weet je niet, dat hij alle hypotheeken in handen heeft en nog een massa schuldbekentenissen van je vader. Eigenlijk is hij onze eenige schuldeischer. Waarschijnlijk heeft hij met dit alles een doel gehad. Nu blijkt, dat hij een huwelijk wenscht tusschen jou en zijn eenigen zoon.

„Luister nu verder, Marcia, want hier begint de roman. 't Blijkt, dat de jongeman, dien wij voor zoover we weten niet kennen, jou ergens gezien heeft. Zijn eenig verlangen is met jou te trouwen. Zijn vader handelt heelemaal overeenkomstig zijn wensch. Of de zoon op de hoogte is van deze geldelijke transacties weet ik niet; maar je moet wel weten, wat Sir Robert bereid is te doen. Na de voltrekking van het huwelijk geeft hij je vader alle schuldbekentenissen terug, alleen de bezitting in Londen houdt hij en de hypotheek op ons landgoed en deze vormen jouw huwelijkscadeau. Begrijp je, wat dat laatste beteekent, Marcia?"

„Vertelt u het me," verzocht het meisje een beetje heesch.

„'t Beteekent, dat de toekomst van Ennisvale dan veilig is. Je moet die papieren niet vernietigen, maar ze trouw bewaren. Want zoo lang die bestaan kan je vader geen penny op de familiebezittingen krijgen. Hij is verplicht jou de rente van de hypotheek te betalen. Als je dat geld terug wilt geven — goed! Dan kunnen wij ons weer de luxe permitteeren, die we al jaren hebben ontbeerd. Maar beloof niets, Marcia. Zie eerst of je vader geleerd heeft, de laatste moeilijke jaren, beter met geld om te gaan. Hij heeft zijn les gehad, hoop ik. In alle geval, kan hij Ennisvale dan voortaan geen schade meer doen. Als Ennisvale dan later in zijn rechten treedt, heb je de papieren maar te vernietigen en hij staat als vrij man in 't volle bezit van wat zijn voorvaderen hebben vergaard."

Marcia haalde zwaar adem; haar oogen staarden voor zich uit; maar ze verroerde zich niet. Rustig sprak haar moeder verder: „Marcia, ik zeg nog eens, als je van iemand hield had ik niet zoo tot je gesproken. Want zou je je hart hebben weggeschonken, dan mocht je aan dit voorstel niet denken. Daar kwam niets dan ongeluk van. Maar nu je hart nog vrij is, moet je er ernstig over denken. Je Fransche voorouders hebben dikwijls zulke verstandshuwelijken gesloten. Misschien staan wij, Engelsen, er wat huiverachtig tegenover, maar ik heb toch dikwijls de meest bevestigende resultaten gezien. In onze hedendaagsche maatschappij stranden er huwelijken, die toch uit liefde gesloten zijn. 't Gevoel, dat men liefde noemt, is o zoo'n teer plantje, dat heel gauw kwijnt na de dagen van de verloving. Als je je man kunt achten, Marcia, als je vertrouwen in hem stelt en in zijn zaken, dan zal je geluk hechter ge-

Met de vrouw uit tuffen.

fundamenteerd zijn dan wanneer je het optrekt op gevoelens, die 't romantische verliezen, wanneer de realiteit begint. Je gelooft me toch, kind?"

„Ja, moeder. Ik heb nooit zulke romantische gevoelens wenschelijk geacht. Ze leken me niet blijvend."

„Je hebt gelijk, Marcia. Misschien heb je daarvoor in je jeugd iets gemist, omdat je niet hebt kunnen dwepen, zooals de meeste jonge meisjes doen. Maar dit is veiliger. 't Geluk komt soms, wanneer je dat 't minst verwacht. En wanneer je eens goed over ons gesprek hebt nagedacht, hoop ik, dat je me zult kunnen zeggen, wat we Sir Robert Drummond moeten antwoorden."

Marcia zei eerst niets; toen kwamen de vragen.

„Waar is die zoon?"

„Op 't oogenblik in 't Noorden bij de mijnen. Maar daar hoeft je niet te wonen, Marcia. Hij heeft 'n prachtig huis tien mijl van de mijnen weg. Je kunt je daar als het ware baden in weelde en net zooveel koningin spelen als je verkiest. De schikkingen, die getroffen zullen worden, zijn zeer in ons voordeel."

„Hoe heet hij?"

„De zoon? Ik heb 't nooit gevraagd. Misschien net als zijn vader."

„Ik vind — Sir Robert — wel — sympathiek," verklaarde Marcia langzaam. „Hij is een man, geen ledepop."

„En zijn vrouw behoort tot onze kringen. Dat is ook iets. Als de zoon op haar lijkt —"

„Ik geloof, dat ik den vader prefereer," verklaarde Marcia koel en zelfbewust.

Een paar minuten staaide ze met nietsziende oogen voor zich uit en haar moeder durfde door woord noch gebaar haar gedachtengang verbreken. Toen ze eindelijk sprak, was 't heel zacht, maar haar stem klonk vastberaden.

„Ik heb mijn besluit genomen, moeder. Ik zal trouwen met den zoon van Sir Robert Drummond."

HOOFDSTUK IV DE VOORSTELLING

Je kunt 't noemen, zooals je wilt, ik vind het buitengewoon romantisch!" riep Leslie en keek Marcia lachend aan. „O, je hoeft niet zoo koud te kijken en trotsch te doen. Ik geloof heusch, dat je op die hooghartige manier jongemannen afschrikt; maar deze man heeft toch zijn hart aan je verloren en hij is buitengewoon handig te werk gegaan. 't Is zeer modern, maar toch ook verstandiger om de familie van 't meisje uit de narigheid te helpen dan er alleen op uit te trekken zooals in de middeleeuwen om een draak te verslaan."

„Leslie, je weet heel goed, dat je onzin praat," antwoordde Marcia, die haar best deed om ernstig te blijven — iets, wat ze dikwijls erg moeilijk vond in 't gezelschap van haar vriendin. „'t Is gewoon een ruilhandel. Ik word verkocht aan dien zoon, wiens naam ik nog niet eens weet. Vroeger deden ze dat de slaven ook, nu is er alleen dit verschil, dat ikzelf toestemming gegeven heb."

„Maar ik vind 't buitengewoon romantisch," verklaarde haar vriendin, nog eens lachend.

Leslie Moncrieff — een mooi, elegant meisje — lag achterover in een gemakkelijken stoel en keek toe, terwijl haar vriendin zich kleedde voor 't familiediner, waarbij Marcia voor 't eerst den man zou ontmoeten met wien ze beloofd had te zullen trouwen. Leslie was de eenige vreemde, die tegenwoordig mocht zijn, maar ze werd altijd beschouwd als tot de familie behorend. Ze was wees,

was juist meerderjarig geworden en was bij een oom en tante opgevoed. Marcia en zij waren samen op kostschool geweest en 't grootste deel van de vacaties had ze bij haar vriendin doorgebracht. Lady St. Barbe had zich meermalen afgevraagd of 't jonge meisje geen goede partij zou zijn voor Ennisvale. Maar tot nog toe was er geen woord van liefde tusschen de jongelui gewisseld.

De twee meisjes waren zeer intiem met elkaar en waren al jaren hartsvriendinnen, hoe verschillend hun karakters ook waren. En nu op dit gewichtig oogenblik in haar leven was Marcia blij, dat ze haar vriendin bij zich had. Ze had er op gestaan, dat 't meisje ook op 't diner uitgenoodigd

Lokvogeltjes.

werd. Lang, statig, in haar wit japonnetje stond Marcia in 't midden van haar kamer — ze droeg geen sieraden, alleen een bloem. Een bruid — of een slachtoffer! Wat zou 't zijn? vroeg Leslie zich af, terwijl ze haar vriendin kritisch met half gesloten oogen opnam.

Samen gingen ze naar beneden — twee mooie meisjes — de eene donker, statig, als een koningin — de ander een en al tinteling en leven.

Toen Marcia de deur van den salon opendeed, verwachtte ze dien leeg te vinden, maar 't licht van den Aprilavond viel op een lange gestalte, die in afwachtende houding bij een raam stond, terwijl een geroezemoes van stemmen uit een aangrenzend vertrek bewees, dat de gasten al aangekomen waren.

Marcia kreeg een eigenaardig gevoel over zich, toen ze begreep, dat ze nu in tegenwoordigheid was van den man met wien ze toegestemd had te zullen trouwen. Onbewust bleef ze vlak bij de deur staan; en 't was Leslie, die ongeduldig alleen verder liep.

„U bent dus mijnheer Drummond!" riep ze en ze strekte haar hand uit; even vroeg Marcia zich af of hij zou veronderstellen, dat dit vroolijke meisje zijn toekomstige bruid was.

Maar 't volgend oogenblik bracht zekerheid. De lange onbekende boog en greep de hand, die hem toegestoken werd, maar zijn blik gleed langs haar heen en langzaam liep hij naar Marcia.

„U bent lady Marcia Defresne," zei hij rustig en voor ze 't wist, lag haar hand in de zijne. Hij kende haar dus van gezicht. Men had haar de waarheid gezegd. Ernstig keek ze hem aan, neen, ze geloofde niet, dat ze hem eerder gezien had. 't Vierkante gezicht en 't hooge voorhoofd met de zware wenkbrauwen, de ernstige oogen en de vastberaden mond waren haar vreemd. Natuurlijk had ze een aantal keeren in een groote menigte met hem samen kunnen zijn; maar als ze aan hem

voorgesteld was, meende ze wel, dat ze zich 't gezicht zou hebben kunnen herinneren.

Maar voor ze nog iets meer hadden kunnen zeggen dan de gewone gemeenplaatsen, kwam Ennisvale haastig binnen en begroette den vreemdeling ongedwongen.

„Een aardige jongen, viscount Ennisvale" — zooals moeders met dochters hem noemden, terwijl ze tegelijk bang waren om zijn aantrekkelijkheden, daar ze op de hoogte waren van zijn treurige financiële omstandigheden. Hij was tegemoetkomend voor allemaal, gaf echter aan geen enkel meisje de voorkeur. Al lang geleden had hij 't plan gevormd om uit Engeland weg te gaan. Zoo gauw

't geschikte oogenblik gekomen was, wilde hij zijn geluk in een ander werelddeel beproeven; en als zijn liefde voor Marcia hem tot dusverre niet weerhouden had, was hij misschien al weg geweest.

Al gauw ging men aan tafel. Lord St. Barbe gaf zijn arm aan lady Drummond; hij gaf zijn gast een teeken Marcia naar tafel te geleiden. Ennisvale liep naast Leslie, veelbeteekenende blikken met haar wisselend, en lady St. Barbe met Sir Robert vormden de achterhoede.

't Gezelschap was zoo klein, dat 't gesprek algemeen werd. Marcia had een gevoel, alsof ze droomde en werktuiglijk antwoordde ze, wanneer iemand iets tot haar zei of haar iets vroeg. Lord St. Barbe, die een goed prater was, raakte buitengewoon op dreef, Ennisvale deed niet voor 'm

onder, Sir Robert kon ook onderhoudend zijn en zijn vrouw voelde zich op haar gemak in den kring, waartoe ze door geboorte behoorde. Marcia's stem werd haast niet gehoord, en haar tafelheer was eveneens stil. Misschien verwachtte men ook niet, dat 't tweetal onder de gegeven omstandigheden spraakzaam zou zijn. Toen de dames zich terugtrokken, stak Leslie haar arm door dien van Marcia; en terwijl de beide moeders vlak naast elkaar plaats namen en de hoofden dicht naar elkaar toebogen, gingen de meisjes naar een aangrenzend vertrek. Leslie duwde Marcia in een gemakkelijken stoel en stond naast haar in een houding, die de grootste spanning verried.

„Marcia, zeg me nu de eerlijke waarheid. Wat denk je van hem nu je hem gezien hebt?"

„Ik heb niet een gevoel, alsof ik hem al gezien heb — je ziet niet veel van je tafelheer; ik denk op 't oogenblik eigenlijk heelemaal niets."

„Oh, wat ben je langzaam! Ik heb al wel duizend dingen gedacht. In elk geval is hij niet leelijk. Eigenlijk stelde me dat in 't begin teleur. Ik geloof, dat 't werkelijk iets aparts zou zijn om met een monster te trouwen of met een dwerg. Maar, dat kan een kwestie zijn van smaak. Wil ik je eens zeggen, wat voor soort man hij is — 't is iemand uit een ander tijdperk. Hij behoort tot een andere eeuw dan wij. Beweert men niet, dat er een ijstijdperk is geweest en een steenen tijdperk? Dan zijn er dus ijsmannen geweest en steenmannen, veronderstel ik; maar daartoe behoort hij niet. Hij is een bronzen man. Weet jij of er een bronzen tijdperk geweest is? Niet? Ik weet 't ook niet. Maar wat ik wel weet is, dat mijnheer Drummond een bronzen man is, Hij heeft haar van brons en oogen van brons. Als hij een baard had, was die ook bronskleurig. Maar die heeft hij gelukkig niet. Ik zie graag den mond van een man."

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

HET ONDERHOUD VAN DE PARAPLU

Bij het aankopen van een paraplu vooral moet men in het oog houden wat op de meeste andere dingen eveneens van toepassing is: goedkoop is duurkoop. En als men dan 'n paraplu gekocht heeft, die niet luxueus behoeft te zijn, maar die, wil men niet bedrogen uitkomen, van goede kwaliteit moet wezen, dan behandel men die zoodanig, dat haar een zoo lang mogelijk leven mag beschoren wezen.

Is de paraplu nat geworden, dan late men haar open gespannen drogen, rustend op den steel, zoodat 't bovengedeelte 't eerst droog is.

Is de paraplu vuil geworden, dan verwijdere men de vlekken met veel water en laat ze dan eveneens open gespannen drogen.

Men beware een paraplu nooit opgerold, daar dan de stof te veel te lijden heeft in de vouwen.

De tegenwoordige gewoonte om de paraplu onder den arm te dragen is al evenmin voordelig voor de stof, als voor de voorbijgangers — al moet ik toegeven, dat het gevaar voor uitgestoken oogen bij de moderne korte paraplu's minder groot is dan bij de voorgangers daarvan.

MARIA.

Japon van bedrukte zijde met rand.

LANGER, LANGER, EN NOG LANGER

Onze eerste afbeelding, een creatie van het modehuis Monna Katorza, geeft de lengte aan van de tegenwoordige kleding voor alledag. Dit toiletje van bedrukte zijde met rand heeft het boléro- en pèlerine-effect, dat vele der nieuwe japonnen en mantels kenmerkt. De rok is aanmerkelijk langer dan de kleding van een vorig seizoen, doch flink voetvrij.

Naarmate echter de dag vordert wordt de japon van de vrouw van de wereld langer. Het dinertoilet onzer afbeelding, ontworpen door Marcelle, is al heel geschikt om de draagster ervan het gaan te bemoeilijken — meer eigenlijk dan het nog langere avondtoilet van onze derde afbeelding, dat tenminste van voren korter gehouden is.

De fantasie-zijde van het dinertoilet, in vele meters verwerkt voor den langen, zeer wijden rok, heeft groote applicaties van borduurwerk, dat voor de taille een elegante pèlerine vormt.

Het avondtoilet van Collot van zacht rose georgette heeft ter completeering een der korte fluweelen avondmantels met bontgarneering, welke nu als ultra elegant gelden. Deze mantel van warm rood fluweel met den ruim aangezetten schoot en de pompeuse mouwen verleent een zeer bijzonderen chic aan het rose avondtoilet.

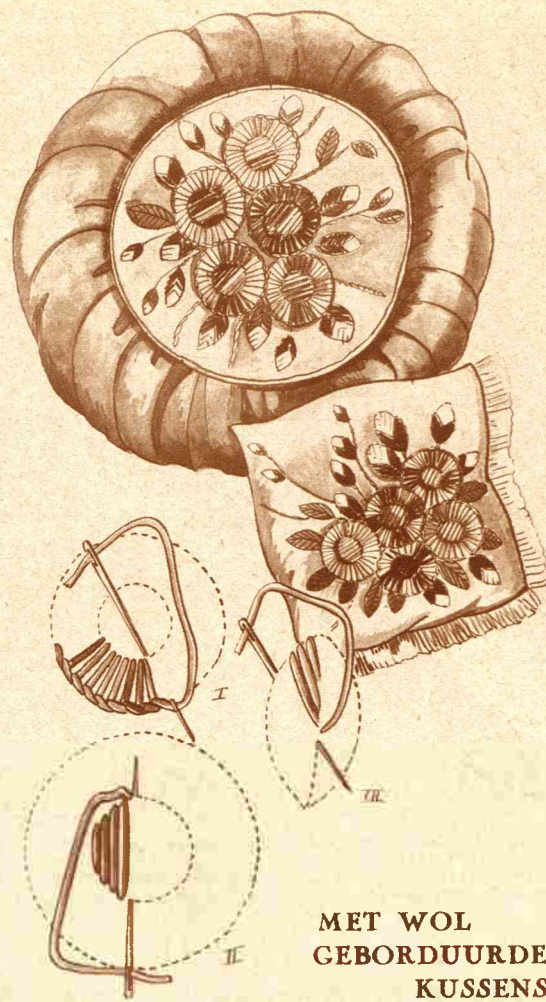
P. D.

Zeer lang dinertoilet van fantasie-zijde, met groote applicaties van borduursel.

Zacht rose avondtoilet met sleep. Moderne rood fluweelen avondmantel met bontgarneering.

MET WOL GEBORDUURDE KUSSENS

Grof linnen kussen-overtrekken zijn practisch voor de eetkamer of huiskamer en indien ze bewerkt worden met bloemen in levendige kleuren zullen ze zeker uw vertrek opfleuren.

We hebben voor bovenstaand kussen ongeveer 70 c.M. à 1 M. grof linnen nodig van 50 c.M. breedte.

We kiezen voor de bloemen zooveel mogelijk oplopende kleuren en bladgroen in twee kleuren voor de bladeren en de stengels.

Begin met 5 cirkels om een schoteltje van 10 c.M. te trekken. Dit kan natuurlijk ook met den passer gebeuren.

De bladeren en de knoppen worden uit de hand geteekend, een knop heeft hetzelfde verloop als een blad, alleen worden de bovenste toppen van de bloemknoppen met gekleurde wol bewerkt. Onder is een model van een blad geteekend. De afbeelding laat zien hoe bloemen en knoppen gerangschikt kunnen worden, echter is dit een kwestie van smaak, aan vaste regels bent u bij dit werk niet gebonden. In iederen cirkel komt een kleinere cirkel.

Voorbeeld 1 laat zien hoe de ring gewerkt wordt, 2 laat zien hoe het hart gewerkt wordt, en 3 is de bewerking van knop en blad.

Laat de kleuren langzaam overgaan, zoodat ze onderling goed harmonieeren.

Om de franje aan het linnen kussen te maken, naaien we langs twee of meer kanten een reep van het grove linnen en pluizen dit als het vastgenaaid is uit. Voor het ronde kussen kunnen we hetzelfde patroon gebruiken.

GEBRUIK NOOIT GEWONE ZEEP VOOR HET WASSCHEN
VAN BABYKLEERTJES. HOUDT ZE ZACHT EN SOEPEL MET

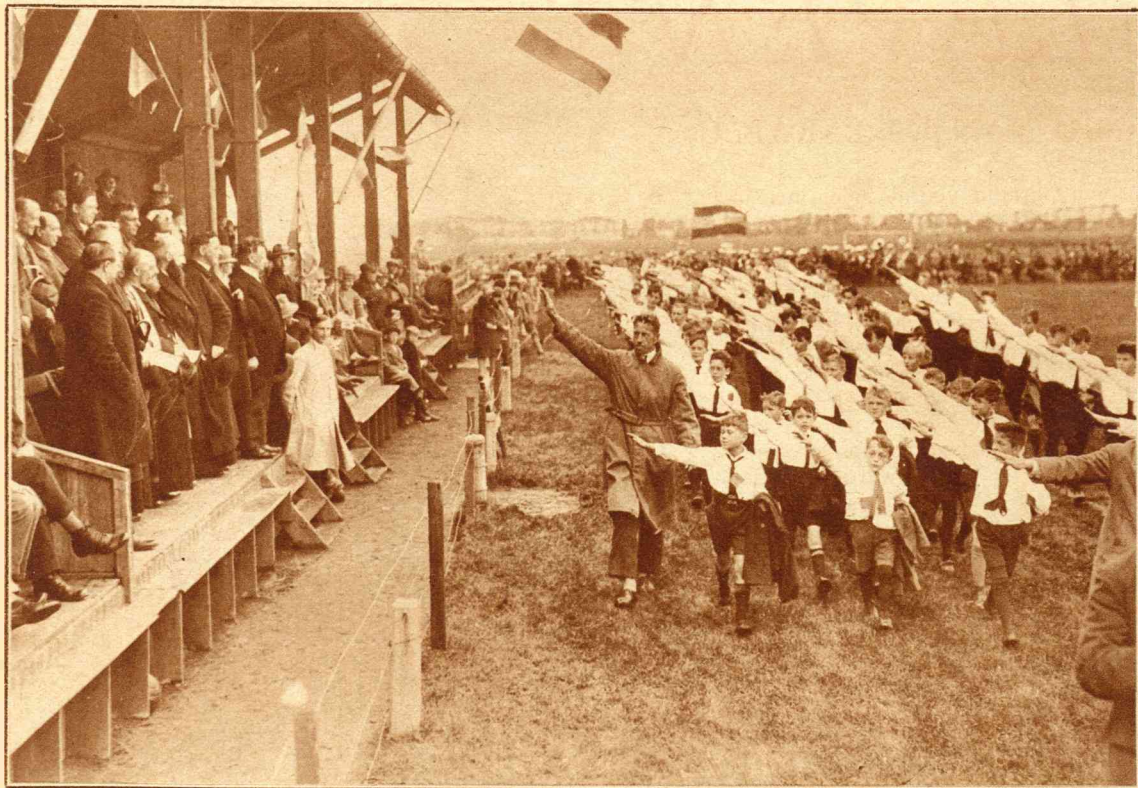
LUX

Is 't veilig in water
't is veilig in Lux

LX 100-B

N.V. DE LEVER'S ZEEPMAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Zondag werd op het veld van Hollandia te Hoorn een missiewedstrijd gespeeld tusschen de elftallen van het bisdom Haarlem en Den Bosch. De Haarlemmers wonnen met 6-1. Voor den wedstrijd defileerden de R.K. sportclubs voor mgr. Verstraeten, den bekenden missieleider, die op de tribune had plaats genomen.

Sport van Zondag

De eerste klasse competitie is op een niet bepaald hoopvolle wijze begonnen. Het is nog maar heel sporadisch voorgekomen, dat op den eersten competitiedag zoovele terreinen onbespeelbaar waren en wanneer thans de grond reeds zoo doorweekt is van het water, hebben vooral de terreinen rond Amsterdam straks nog maar een heel klein beetje regen noodig om het aanzien van modderpoelen te krijgen.

Bij Ajax ging het Zondag al niet. Het veld was te slecht, doch achteraf kan men dit eigenlijk moeilijk betreuren, gezien het weer tijdens de middaguren van dien aard was, dat voetbal er zeker geen plezierwerk meer in kon worden genoemd.

Dus kwam alleen Blauw Wit in actie. De zebra's troffen in Velseroord in elk geval een droog veld. Zij hebben daarop V.S.V. met overtuigende cijfers geklopt en zijn aldus voortgegaan op den goeden weg, reeds ingeslagen bij het A.R.O.L.-toernooi. Zonder iets af te doen aan het fraaie resultaat, geven wij den zebra's in overweging er vooralsnog geen bijzondere waarde aan te hechten, daar de Velseroorder ploeg ons zeker niet één van de sterkste schijnt. Niettemin zijn wij er van overtuigd, dat de Stadion-club nog geducht van zich zal doen spreken.

Wij willen voorts nog even de aandacht vestigen op het zeer gunstige debuut van de jongste eerste klassers in het Westen. K.F.C. toch bestond het R.C.H. op eigen terrein een 3-1

De jongste eerste-klusser in het Westen, K.F.C., zorgde Zondag voor de verrassing en klopte R.C.H. met 3-1.

Doelman van 't Hof van K.F.C. in actie tijdens den wedstrijd R.C.H.—K.F.C. (1-3), Zondag j.l. te Haarlem gespeeld.

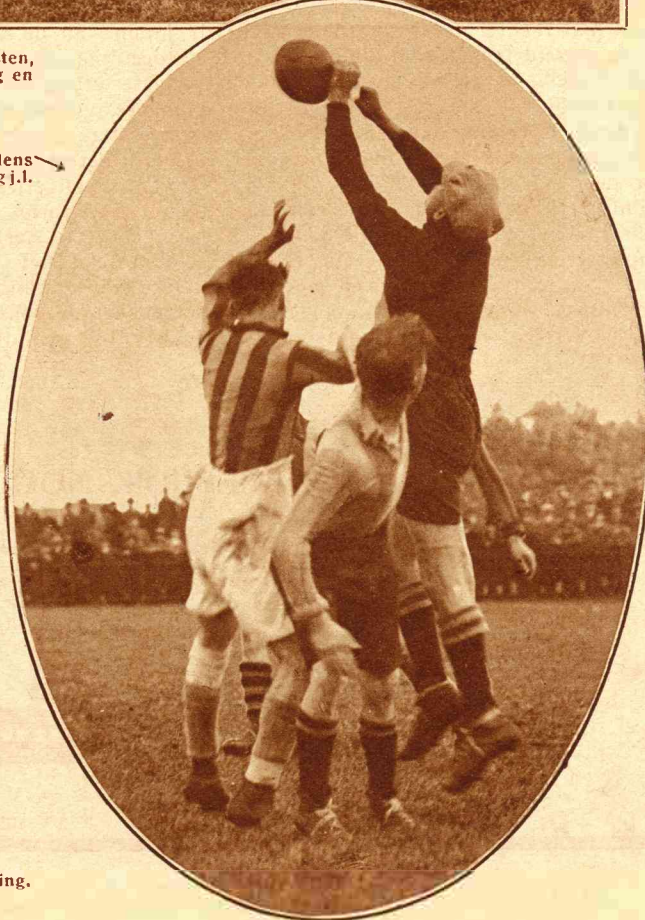

Blauw-Wit klopt V.S.V. in IJmuiden-Oost met 4-1. Kiekje uit dezen regenwedstrijd. Dorenbos en Smit belagen de Velser verdediging.

nederlaag toe te brengen. Het Kooger team, waarvan men aan de hand van diverse dagblad-verslagen wel eens den indruk krijgt, dat het eigenlijk niet meer kan dan flink trappen en hardloopen, kortom de gunstige resultaten slechts door een verbazend groote dosis enthousiasme verkreeg, heeft tegen de Haarlemsche club aan dat bijna spreekwoordelijk geworden enthousiasme een vrij behoorlijke techniek gepaard, welke heusch niet zoo heel veel voor die der tegenstanders behoefde onder te doen. In dezen vorm spelend doen de Zaankanterse zeker meerdere tegenstanders struikelen.

In de tweede klasse blijven de hoge scores van Zeeburgia de aandacht vragen. De start van de whites is verbluffend goed, in tegenstelling met het vorige seizoen, toen de Zeeburgianen aanvankelijk wedstrijd op wedstrijd verloren. Indien zij dit kunstje nu maar niet in omgekeerde richting uithalen moet Zeeburgia zich wel spoedig tot kampioenscandidaat opwerken.

De nieuwe tweede klasser, T.O.G., opende de competitie met een 4-1 nederlaag in Hoorn tegen Hollandia. Een weinig hoopvol begin, gezien Hollandia ook niet tot de sterkste ploegen der afdeeling mag worden gerekend. Natuurlijk behoeft er na zoo'n eersten wedstrijd nog geen aanleiding te zijn om het ergste te vreezen. Wij willen de T.O.G.-ers er echter slechts op wijzen, dat het tweede-klasseschap met te veel moeite is verkregen om dit zoo weer te gaan verspelen.

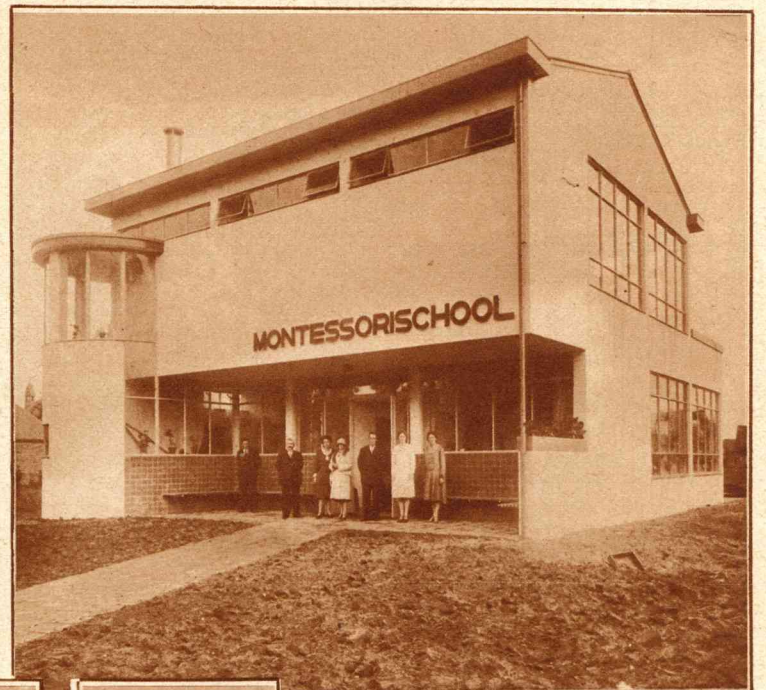

Actualiteiten

Te Katwijk onthulde Prinses Juliana een standbeeld ter herinnering aan de in den oorlog omgekomen visschers. De Prinses met Mr. Dr. J. Schokking voor het monument.

Te Naarden vergaderde Stad en Lande van Gooiland, om te besluiten ruim 1300 H.A. heidegrond te verkoopen. Een viertal oude Gooiers bespreken onderling de kansen op kapitaalsuitkeering aan de leden.

Te Bloemendaal werd de eerste openlucht Montessorischool in Nederland geopend

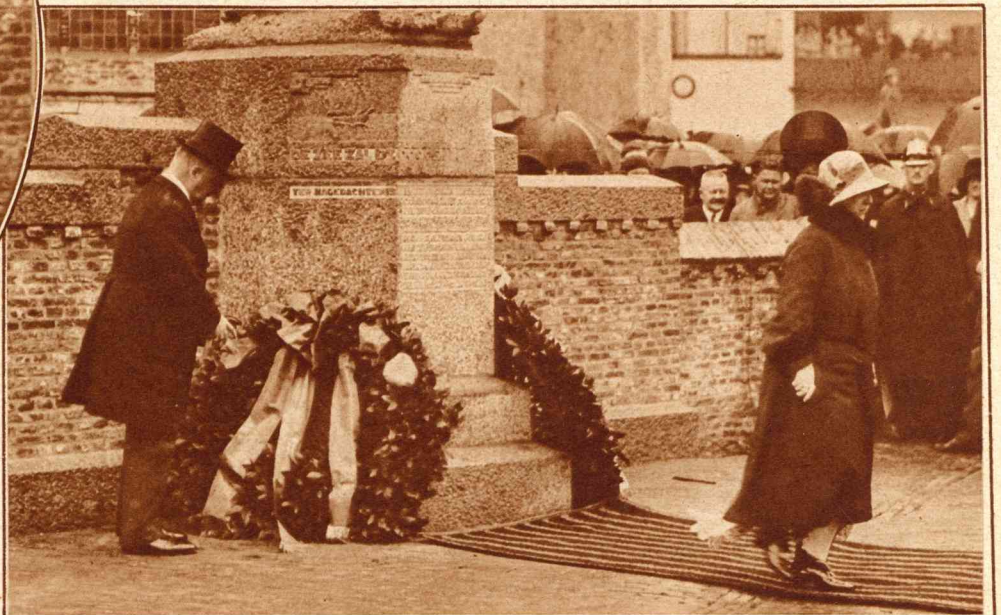

Het echtpaar D. v. d. Pol-Kok te Spaarndam herdenkt 29 Sept. a.s. zijn 55-jarige echtvereeniging.

Twee Katwijksche visschersvrouwtjes brengen hun hulde-krans

De Koningin en Prins Hendrik legden kransen neer.

Een vermakelijk span: Chimpansee en jonge beer onder 't waakzaam oog van den oppasser, die zorgt, dat de vriendschapsbetuigingen niet al te „hardpootig” zijn.

De oppassers brengen des avonds de papegaaien naar een „milder klimaat”.

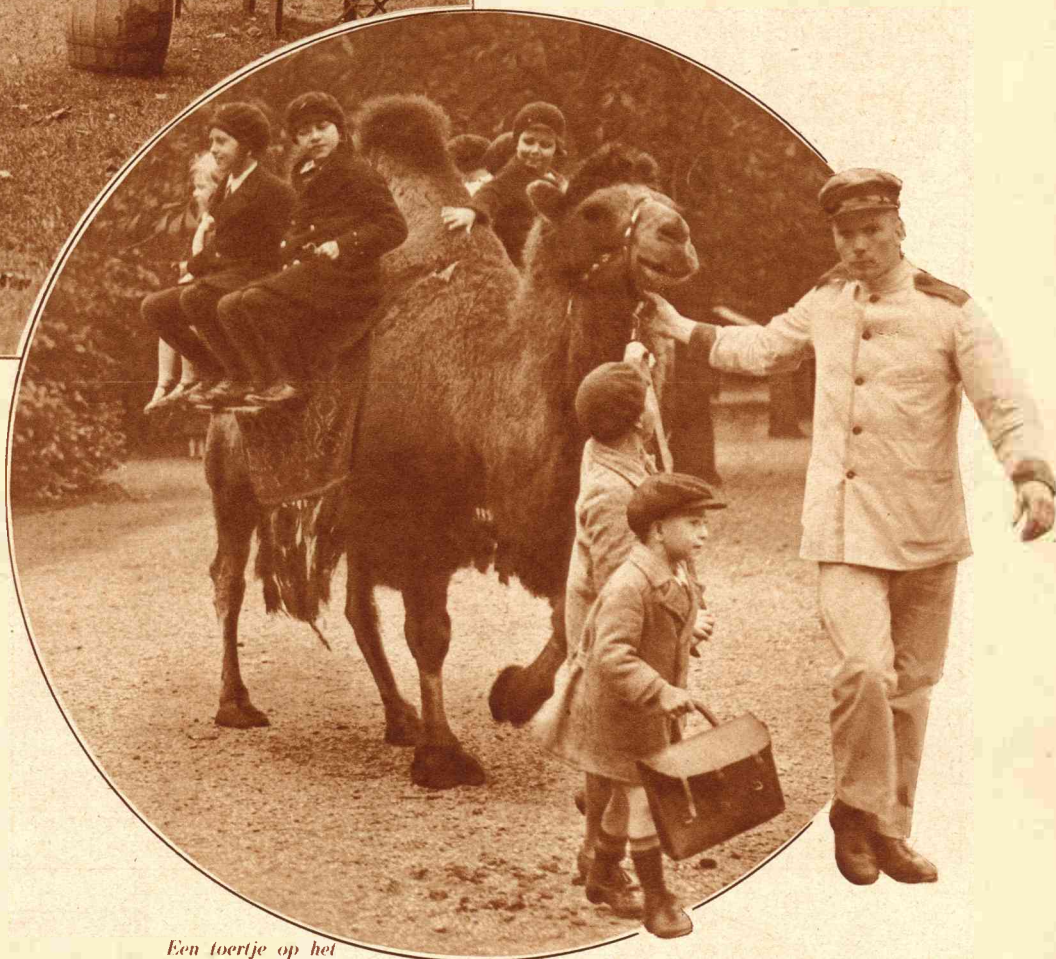

Beesten maar je op Marken geen last van hebt.

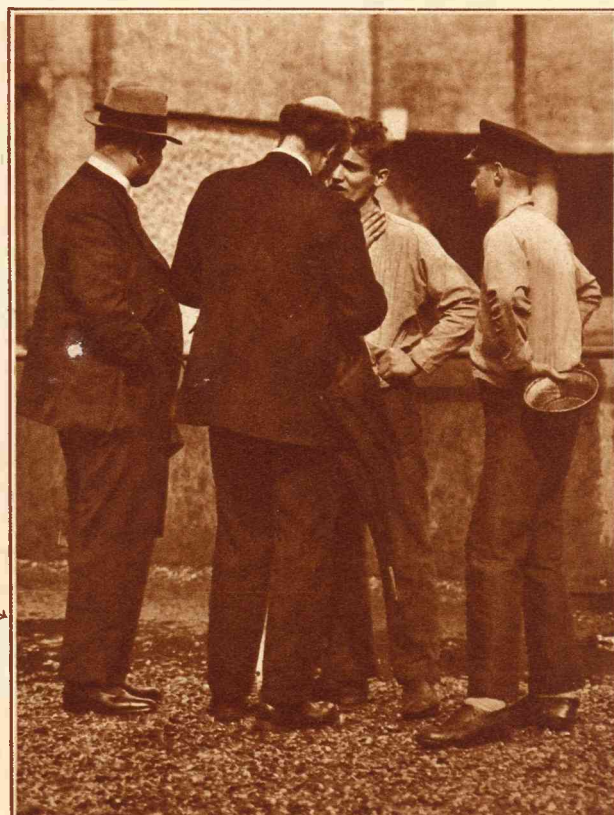
Staat Dr. Sunnier, de directeur met den dierenarts en de beide oppassers te praten over de verwondingen aan het tiggervoorpootje of is de spijsvertering van de witte muis niet in orde?

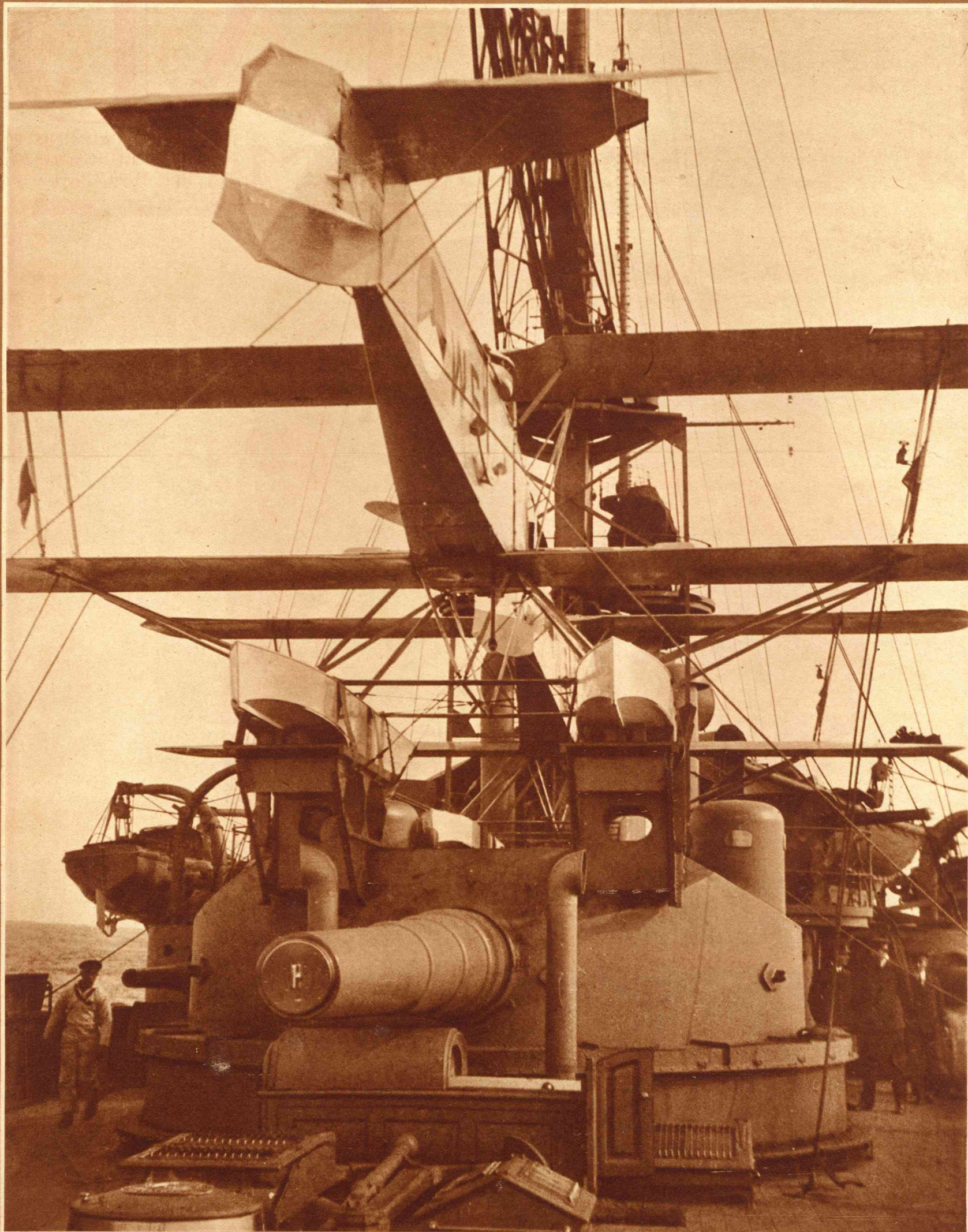
DE ARTIS- MAAND

Septembermaand — Artismaand voor de Amsterdammers. Ondanks het minder gunstige weer waren er iederen dag duizenden om te genieten van al het moois, dat de wel verzorgde Dierentuin in de „Plantage” biedt. Een paar aardige opnamen mogen thans in „De Stad” niet ontbreken.

Een toertje op het Schip der Woestijn.

OP HET ACHTERDEK

van H. M. Pantserdekschip „Jacob Heemskerck”, dat aan de jongste vlootmanoeuvres deelnam.

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal Bij VOORUITBETALING f 1.625; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonnees zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.